

บทนำ

หน้าห้องน้ำชายของโรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่ง ชายร่างท้วม ผู้มีบุคลิกดั่งตุงตึงยืนยิ้มแบบเก๋ๆ กังๆ อยู่กับชายหนุ่มที่ขณะนี้กำลังช่อมอะไรบางอย่างอยู่ในห้องน้ำสำหรับนักเรียน โชคดีที่วันนี้เป็นวันหยุด ไม่มีนักเรียน ไม่มีผู้ปกครอง และไม่มีครูคนอื่นนอกจากชายผิวขาวหมดจดที่กำลังชะมักเข้มน้อยอยู่กับการช่อมท่อน้ำ เขาผู้นี้สวมเสื้อกั๊กดำ สีขาวอวดมัดกั๊กดำบริเวณท่อนแขนจดหัวไหล่ กางเกงยีนที่เขาสวมถึงแม้จะเก่า เลอะเทอะ แกรมย้งขาดเป็นริ้วๆ บริเวณหัวเข่าไปจนถึงต้นขา แต่ก็ไม่อาจลดความสมบูรณ์แบบของรูปร่างสูงใหญ่อย่างนักกีฬาของเขาลงได้

คิวเข้มขมวดมุ่นยามอันมามองคนที่ยิ้มด้วยดวงตาเป็นประกายแห่งความหวังอยู่เป็นระยะ ที่แรกผู้ที่ยิ้มอยู่นั้นก็หงุดหงิด เพราะคนที่เขาตั้งใจจะมาหาไม่ได้สนใจคนรอบข้างเอาเสียเลย ชายหนุ่มเอาแต่สนใจห้องส้วมที่อุดตันจนรดน้ำไม่ลง รู้สึกสะอิดสะเอียนกับกลิ่นอันไม่พึงประสงค์อยู่นานแล้ว แต่ก็ต้องทน เพราะใบหน้าที่หล่อบาดใจจนยากที่จะละทิ้งเขาไว้แบบนี้ได้

“พีครับ” เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ยขึ้นเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ชายดั่งตุงเดินมาพบเขาที่หน้าห้องน้ำ ดวงตาที่ละห้อยอยู่ก็พลันเป็นประกาย

เจ็ดห้าขึ้น

“ขอบคุณน้อง พร้อมจะคุยกับพี่เอมมีแล้วใช่ไหมคะ” เอี่ยมชัย หรือในวงการมอดลลิงต่างรู้จักเขาในนามของเอมมีปรีเข้าไปหาชายหนุ่ม ขณะนั้นน้ำก็พวยพุ่งออกมาจากท่อน้ำในห้องน้ำพอดี เอี่ยมชัย จึงชะงักฝีเท้าและเฝ้ามองดูน้ำที่รินรดตั้งแต่หัวจดเท้าของชายหนุ่ม จนเปียกโชก

“ช่วยหยิบประแจให้ผมหน่อยครับ” ชายหนุ่มพูด หลังจากที่ใช้ มือข้างหนึ่งพยายามอุดรอยรั่วของท่อน้ำเอาไว้ ส่วนมืออีกข้างก็ถ่วง เครื่องมือซึ่งวางอยู่ไม่ไกลจากที่ที่เอี่ยมชัยยืนอยู่มากนัก

“ประแจ อันนี้หรือคะ” เอี่ยมชัยหยิบวัตถุสิ่งหนึ่งขึ้นมาจาก กล่องเครื่องมือแล้วชี้ให้ชายหนุ่มดู

“ไม่ใช่ครับ นั่นมันไขควง ผมอยากได้ประแจอันที่มันมีเขี้ยวโค้งๆ นะครับ”

“อันไหนกันล่ะเนี่ย คนสวยไม่เคยซ่อมท่อเสียด้วย เคยทำแต่ งานเย็บปักถักร้อย”

“อันนี้ล่ะ” เสียงหวานผัดกับถ้อยคำสุดห้าวดังขึ้น พร้อมกับที่ อีกฝ่ายหยิบสิ่งที่ชายหนุ่มอยากได้ไปส่งให้ ไม่นาน สายน้ำที่พวยพุ่งก็ หยุดลง พร้อมกับเสียงราดน้ำลงส้วมที่โล่งสะอาดขึ้น เอี่ยมชัยได้แต่อ้า ปากค้างกับภาพที่เห็นตรงหน้า เพราะชายหนุ่มที่เดินออกมาจาก ห้องน้ำแม้จะเปียกโชกไปทั้งร่าง แต่ว่ายังสมบูรณ์แบบเหลือเกิน

มือหนาเสยผมที่เปียกและตกมาลงมาปรกบริเวณหน้าผาก เผย ให้เห็นความละมุนของใบหน้าชัดเจนขึ้น ที่คิ้วของเขาดูเข้มอาจจะ เป็น เพราะผิวหนังที่ขาวใสสุขภาพดี ปากสีแดงระเรื่อมีรอยหยักชัดเจน เพราะจุมพิตที่โด่งจนปลายเขี้ยวขึ้นของเขาแน่ๆ ในขณะที่ชายหนุ่มเดิน เข้ามาใกล้ เอี่ยมชัยยังคงมองเขาจนแทบจะฝังดวงตาลงไปในเรือนร่าง ของชายหนุ่ม เพราะเสื้อกล้ามสีขาวนั้นเรียบลู่ไปกับแผงอกและลอน

กล้ามเนื้อหน้าท้อง เมื่อกางเกงยีนที่เขาสวมเปียกน้ำก็เลื่อนต่ำลงไป อีกหน่อยจนมาเกาะอยู่ที่สะโพก เผยให้เห็นช่องว่างระหว่างขอบเสื้อกับขอบกางเกงที่เป็นผิวเนื้อขาวละมุนประดับด้วยขนจำไร

“ในที่สุด คุณน้องก็มาคุยกับพี่ อะ นี่จะ นามบัตรพี่เอมมีจ๊ะ” เอ็มมีช่วยพูดด้วยสีหน้าดีใจที่การรอคอยได้สิ้นสุดลงเสียที่ มอเดลลิ่งร่างท่วมยี่นนามบัตรที่ถือรออยู่นานแล้วให้ชายหนุ่ม เขายื่นมือมารับพร้อมเอ่ยขอบคุณแบบขอไปที จากนั้นก็ส่งนามบัตรต่อให้คนอื่นคนที่ยืนอยู่ตรงนั้น

“ผอ. ครับ ช่วยบอกพี่เขาหน่อยว่าผมไม่สนใจ ไม่ถนัดงานในวงการ ความสามารถไม่ถึงหรอกครับ ผมชอบสอนเด็กนักเรียนมากกว่า ขอตัวนะครับ จะไปเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วก็ช้อปปิ้งต่อไปต่อ” พูดแล้วก็เดินจากไป โดยที่ไม่สนใจถ้อยคำโน้มน้าวที่ลอยตามหลัง

“คุณน้องขา งานในวงการได้เงินเป็นกอบเป็นกำเลยนะคะ ไม่ต้องมาเป็นครูสอนเด็กอนุบาลงๆ อยู่แบบนี้ ถ้าคุณน้องไม่อยากเป็นนักแสดงก็เป็นนายแบบ หรือเป็นพรีเซนเตอร์ก็ได้ ถ้างานชิ้นเดียวแค่ไม่กี่ชั่วโมงได้เงินเท่าเงินเดือนทั้งเดือนของคุณน้องเลยนะคะ”

ได้ยินอย่างนั้น ชายหนุ่มก็ทำเพียงหันมายกไหล่พร้อมกับหันไปยื่นคิ้วใส่คนที่เขาเรียกว่า ‘ผอ.’ นิดหนึ่ง ก่อนจะหันหลังเดินจากไป โดยที่ไม่พูดอะไรอีกเลย

โรงเรียนพราวปัญญาเปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลหนึ่งถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม เป็นโรงเรียนเอกชนระดับกลางที่มีชื่อเสียงทั้งในด้านวิชาการและเป็นเลิศด้านกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือกีฬาว่ายน้ำ เนื่องจากโรงเรียนแห่งนี้มีครูสอนวิชาพลศึกษาเป็นถึงอดีตนักกีฬาว่ายน้ำทีมชาติ และเคยคว้าเหรียญทองในกีฬาว่ายน้ำระดับซีเกมส์มาแล้ว

บุญชูคือหนึ่งในครูผู้ชายที่มีอยู่เพียงสามคนในโรงเรียนแห่งนี้ คนหนึ่งเป็นครูสอนวิชานาฏศิลป์ที่ออกจะออร์ชรอันแน่นไปเสียหน่อย ส่วนครูผู้ชายอีกคนก็อายุปาเข้าไป 55 ปี เรียกได้ว่าเป็นปู่ชนียครูที่ควรค่าแก่การบูชา รับหน้าที่สอนวิชาจริยธรรมเป็นหลัก ดังนั้นภาระหน้าที่ที่ต้องใช้แรงงานส่วนใหญ่จึงตกเป็นของบุญชู ซึ่งนอกจากสอนวิชาพลศึกษาและเป็นโค้ชฝึกสอนนักกีฬาว่ายน้ำแล้ว ยังต้องมารับหน้าที่ภารโรงจำเป็นในบางวันอีกด้วย

บุญชูมีบ้านพักอยู่ภายในบริเวณโรงเรียน ดังนั้นในวันหยุดหรือช่วงที่ว่างเว้นจากการฝึกสอนนักกีฬาว่ายน้ำ เขาจึงชอบตัดหญ้า ปลูกต้นไม้ ซ่อมท่อน้ำ เปลี่ยนหลอดไฟ เพื่อให้ครูคนอื่นๆ และนักเรียนสะดวกสบายในวันที่เปิดทำการเรียนการสอนอยู่เสมอ

เช้าวันหยุดหลังจากซ่อมท่อน้ำในห้องส้วมเสร็จ บุญชูก็มาเปลี่ยนหลอดไฟนีออนบนชั้นสามของอาคารเรียนสำหรับเด็กโตชั้นมัธยมศึกษา ด้วยร่างกายที่สูงใหญ่กำยำ ครูหนุ่มแบกบันไดขึ้นมาบนอาคารเรียนพร้อมกับหลอดไฟนีออนจำนวนหนึ่งได้ในคราวเดียวกัน ในขณะที่เขายืนอยู่บนบันไดเพื่อไขหลอดไฟดวงเดิมที่เสื่อมสภาพออก หลอดไฟดวงใหม่ที่เตรียมมาก็ถูกยื่นส่งให้จากคนที่เดินตามเขามาติดๆ และยื่นกอดอกดูเขาเปลี่ยนหลอดไฟอยู่นานแล้ว

“ขอบคุณครับ ผอ.” บุญชูเอ่ยพร้อมกับทำหน้าไขสือ ไม้รู้ไม่ชี้ เมื่อถูกพรารณา ผู้ซึ่งเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนจ้องหน้าเขม็ง เพราะเมื่อครู่นี้เขาเพิ่งจะปฏิเสธมอเดลลิงที่ติดต่อเข้ามาพบครูพละหนุ่มโดยอาศัยความสนิทสนมกับเพื่อนของผู้อำนวยการสาว แต่กลับถูกบุญชูปฏิเสธแบบไม่มีเยื่อใย

“ทำไมนายเล่นตัวแบบนี้ละบุญชู รู้ไหมว่ามีคนเป็นร้อยเป็นพันที่อยากเข้าวงการ แต่ก็ไม่มีโอกาสเหมือนนาย”

“ก็บอกแล้วไงครับว่าผมไม่ถนัด ไม่มีความสามารถพอ” ชายหนุ่มพูดในขณะที่ติดตั้งหลอดไฟดวงใหม่เสร็จแล้ว และกำลังจะหมุนถอดหลอดนีออนอีกหลอดที่อยู่ในโคมเดียวกันออก

“ไม่จริงหรอก นายยังไม่คิดจะลองทำด้วยซ้ำ รู้ไหมว่าพี่เอมมีเป็นมอเดลลิงคนที่แปดแล้วมั้งที่มาติดต่อนายไปทำงานในวงการนะ” พรารณาเริ่มหัวเสีย เธอแหงนหน้าคุยกับคนที่ปกติก็ตัวสูงกว่าเธอมากอยู่แล้ว และตอนนี้ยังยืนอยู่บนบันไดจนศีรษะของเขาเกือบชิดเพดาน ทำให้เธอรู้สึกเมื่อยคอชะมัด

“ก็แล้วทำไมคราวนี้ ผอ. ต้องหงุดหงิดขนาดนี้ด้วย เป็นเพราะว่ามอเดลลิงคนนี้เป็นผู้จัดการส่วนตัวของคุณลูกพี่ลูกพี่ใหม่ล่ะครับ” บุญชูหมายถึงพีชญา เพื่อนสาวคนสนิทของพรารณาซึ่งเป็นนางแบบและนักแสดงแถวหน้าของเมืองไทย

“แล้วถ้าใช่ นายจะทำไม” ผู้อำนวยการสาวเริ่มมีอาการหงุดหงิดขึ้นเรื่อยๆ เธอยืนเท้าสะเอวพร้อมกับยกมือขึ้นเสยผมสั้นทรงไถข้างเปิดโบหู พราวนภาเป็นผู้หญิงร่างเล็กก็จริง แต่มีบุคลิกคล่องแคล่วว่องไวกับลักษณะนิสัยเป็นสาวหัวค้อนไปทางทอมบอยหลายคนจึงมองข้ามความชะอ่อนชะแอ่นที่ซ่อนอยู่ภายใต้เสื้อผ้าไอเวอร์ไซซ์ที่เธอสวมอยู่จนลืมไปแล้วว่าเธอคือผู้หญิง

“ผมก็ยังไม่สนใจครับ”

“บุญชู!” พราวนภากระแทกเสียงแล้วเดินเข้าไปใกล้ แหงนหน้ามองคนที่ยืนอยู่บนบันไดอย่างออกคำสั่งให้ลงมาคุยกันให้รู้เรื่อง แต่ในขณะนั้นเป็นจังหวะที่บุญชูถอดหลอดไฟออกมาจากคอมพอดี้

“โ๊ะ!” เศษฝุ่นซึ่งเกาะอยู่บนหลอดไฟร่วงใส่ตาคนที่อยู่เบื้องล่าง เสียงอุทานทำให้ร่างสูงใหญ่รีบก้าวขาลงจากบันไดแล้ววิ่งเข้าไปหา มือหนาประคองใบหน้าให้หงขึ้น วงแขนแกร่งกางออกเพื่อขวางไม่ให้มือของผู้ประกอบการสาวยกขึ้นมายั้ตาตัวเองได้ถนัด

“ห้ามขยี้ตานะ” พุดจบก็ถูฝ่ามือข้างที่ถนัดกับเสื้อของตัวเองพร้อมเอ่ยถาม “เคืองตาข้างไหน เดี่ยวผมดูให้”

“ซ้าย!” คนพุดหลับตาอยู่จึงไม่รับรู้ถึงรอยยิ้มละมุนของอีกฝ่าย ในเวลาปกติบุญชูไม่เคยได้อยู่ใกล้พราวนภาขนาดนี้ ไม่ได้แตะตัวเธอ แม้แต่มองนานเกินห้าวินาทีก็ยังทำไม่ได้ นานๆ ครั้งที่เขาจะได้มองปากนิคจมูกหนอยของพราวนภาถนัดๆ ได้แตะมือลงบนแก้มใสๆ ที่ตรงมุมปากมีลักยิ้มเล็กๆ ทั้งสองข้าง ได้เห็นใกล้ๆ ว่าดวงตากลมโตมีแพขนตาที่หนาและงอนงามแค่ไหน

“จะทำอะไรก็รีบทำสิโว้ย!”

นั่นไง นี่ขนาดหลับตาอยู่ยังโวยวายลั่น แล้วถ้ารู้ว่าเขายืนหน้าเข้ามาใกล้แค่คืบเหมือนอย่างตอนนี้ บุญชูคงถูกชกหน้าหงาย ชายหนุ่มเลื่อนหน้าออกห่าง แหวกตาข้างซ้ายของผู้ประกอบการสาวออกดู

เห็นว่ามิเชสผู้แปลกๆ ติดอยู่บริเวณหัตถาใกล้กับแผงขนตาล่าง จึงตัดสินใจถอดเสื้อที่สวมออก พลิกกลับด้าน เลือกรบริเวณที่คิดว่าสะอาดที่สุดแล้วทำเนื้อผ้าให้เป็นปลายแหลม เขี่ยเศษฝุ่นออกจากตาของพราวนภาให้

พอดีมตาขึ้นมาได้ พราวนภาก็มองบุญชูตาขวางเมื่อเห็นเขาเปลือยท่อนบนต่อหน้าเธอ

“เสื้อตัวนี้ผมเพิ่งเปลี่ยนมาใหม่นะครับ รับรองได้ว่าสะอาด ถ้าไม่มั่นใจ ผอ. ก็ใช้น้ำยาล้างตาล้างอีกรอบก็ได้” คุรุพละหนุ่มรีบออกตัวพร้อมกับสวมเสื้อกลับไปตามเดิม เพราะชินถอดเสื้อต่อหน้าพราวนภา นานๆ เดี่ยวจะพานโดนด่าแบบไม่ซ้ำคำได้

“ตกลงนายจะเอาใจเรื่องพี่เอมมี” พุดแล้วก็ยกมือขึ้นขยี้ตาที่ยังคงมีอาการเคืองอยู่เล็กน้อยจนได้

“ผมก็ตอบไปแล้วนี่ครับว่าไม่สน ยิ่งพี่เอมมีอะไรนั่นมีความเกี่ยวข้องกับแฟน ผอ. ผมยังไม่สนเข้าไปใหญ่”

“ลูกพี่ชเกี่ยวข้องอะไรด้วย”

“นะ! ทำไมคราวนี้ไม่เถียง” ชายหนุ่มพุดพร้อมกับนิ้วหน้าปกติแล้วเวลาที่พุดถึงพี่ชญาในทำนองว่าเป็นคนรักของพราวนภา เขามักจะถูกเธอด่าเบ็ง หาวว่าไม่ให้เกียรติพี่ชญาบ้างละ หาวว่าเขาคิดไปเองบ้างละ แต่ท่าทางตัวติดกันแจ มาอนค้ำที่บ้านของผู้อำนวยความสะดวกสาวที่อยู่ภายในรั้วโรงเรียนด้วยกันบ่อยๆ นั้น จะให้เขาคิดเป็นอย่างอื่นได้อย่างไร

“ขี้เกียจเถียง จะคิดว่าฉันกับลูกพี่ชเป็นอะไรกันก็เรื่องของนายเถอะ”

“นี่แสดงว่าตัดสินใจคบกันจริงจังแล้วใช่ไหมล่ะครับ” น้ำเสียงของบุญชูเคร่งขรึมขึ้น ดวงตาคมที่มีมองมายังพราวนภามีแววแห่งความผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง

ผู้อำนวยการสาวเกลียดสายตาแบบนี้ที่สุด มันเป็นสายตาในแบบเดียวกันกับที่พ่อและแม่ใช้มองเธอ ทั้งที่พรavnภาทุ่มเททำทุกอย่างเพื่อให้พ่อและแม่ภาคภูมิใจ เธอเรียนจบปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง เรียนจบปริญญาโทจากต่างประเทศและกลับมาเป็นผู้บริหารโรงเรียนต่อจากผู้เป็นพ่อทันที มันยังไม่เพียงพอที่จะชดเชยในสิ่งที่เธอขออีกหรือ เธอขอแค่เป็นตัวของตัวเองเท่านั้น

“หยุดมองฉันแบบนี้ได้แล้ว ฉันไม่ชอบ”

“ก็ผมเป็นห่วง”

“ห่วงตัวเองก่อนเถอะ มีโอกาสเข้ามาในชีวิตตั้งมากมายก็ไม่เคยคิดที่จะคว้าเอาไว้ ไหนจะเป็นนักกีฬาทีมชาติ ไหนจะมีคนมาติดต่อให้ทำงานในวงการบันเทิงอีก ทำไมนายไม่ยอมไป มาเป็นครูต๊อกลงต๊อยที่นี้อยู่ทำไม”

“ที่ ผอ. บอกว่าผมเป็นครูต๊อกลงต๊อยเนี่ย ก็เป็นครูอยู่โรงเรียนของผอ. เองนะครับ”

“ก็นั่นแหละ” พรavnภาทำหน้าที่หลอหลาพร้อมกับหาคำพูดมาแก้ตัวแบบพัลวัน “แล้วโอกาสที่เข้ามาหานายมันดีกว่าการเป็นครูอยู่ที่นี่รึเปล่าล่ะ”

“จะดีกว่าหรือไม่ ผมก็เลือกที่จะอยู่ที่นี้อยู่ดี ผอ. ไม่ต้องไล่ผมทางอ้อมหรอกนะครับ ผมไม่มีทางไปจากที่นี่แน่นอน”

บุญชูเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ทำไมเขาจะไม่รู้ว่ามีโอกาสมากมายเข้ามาในชีวิต นับตั้งแต่เขาเป็นนักกีฬารายน้ำทีมชาติจนกระทั่งได้ไปแข่งซีเกมส์และคว้าเหรียญทองกลับมา เขาก็มีชื่อเป็นตัวแทนไปแข่งในระดับที่ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ทว่าชายหนุ่มสลະสิทธิ์ เพียงเพราะدنุพงษ์เรียกตัวให้มาช่วยเป็นครูสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนของเขา ชายหนุ่มย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านพักหลังเล็กภายในรั้วโรงเรียนแบบถาวร ซึ่งเป็นบ้านที่ติดกับบ้านหลังใหญ่ที่دنุพงษ์กับพรavnภาอยู่

อาศัย

ช่วงแรกที่บุญชูเข้ามาเป็นครูที่โรงเรียนพราวปัญญา ตอนนั้นพราวนภายังเรียนอยู่ต่างประเทศ หญิงสาวรับรู้แค่เพียงว่ามีชายหนุ่มที่คุณพ่อของเธออุปการะตั้งแต่เขาเรียนชั้นมัธยมจนจบมหาวิทยาลัยสาขาพลศึกษาได้เข้ามาเป็นครูพลที่โรงเรียนของเธอ เขาผู้นี้เป็นลูกชายของเพื่อนเก่าพ่อซึ่งเป็นครูอยู่ในถิ่นทุรกันดาร บุญศักดิ์แต่งงานกับชูชู หญิงสาวกะเหรี่ยงจนมีบุญชู เด็กชายหน้าตาน่ารักน่าชังแถมยังมีผิวขาวหมดจดเหมือนแม่

ความโชคร้ายเกิดขึ้นเมื่อบุญชูอายุได้สิบสอง พ่อของเขาขับรถตกเขาเสียชีวิต ส่วนแม่ที่ตอนนั้นไร้ที่พึ่งก็แต่งงานมีครอบครัวใหม่ ทำให้ชีวิตของบุญชูแคว้งคว้างและมีดมนไปหมด จนกระทั่งได้รับความช่วยเหลือจากدنุพงษ์

“ไปอยู่กับลุงนุกกับป้าภานะลูก” นับจากนั้น แสงสว่างเดียวในชีวิตของบุญชูก็คือدنุพงษ์กับพรนภา ทั้งคู่ตั้งใจจะรับบุญชูไปอยู่ด้วยกันที่บ้าน แต่ตอนนั้นบุญชูสอบติดโรงเรียนประจำแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ พอดี เด็กหนุ่มจึงใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในโรงเรียนประจำ โดยมีدنุพงษ์และพรนภาดูแลเรื่องค่าเทอมและค่าใช้จ่ายทั้งหมดให้ และนั่นคือจุดเริ่มต้นของคำว่า ‘ผู้มีพระคุณ’ ที่บุญชูตั้งใจจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อทดแทน ‘บุญคุณ’ ของคนทั้งสองอย่างเต็มความสามารถในทุกๆ อย่างที่เขาทำได้

“มีคำไหนหรือที่ฉันพูดว่าไฉนนาย ขึ้นฉันพูด คนที่โดนคุณพ่อไล่ออกจากบ้านก็คงจะเป็นฉันมากกว่า” พูดแล้วก็ขีดหน้าขึ้นอย่างคนขึ้นน้อยใจ ช่วงแรกที่คุณพ่อของเธออุปการะบุญชู ทั้งคู่ไม่ค่อยได้เจอกัน แต่พราวนภาก็ได้ยืนพอกับแม่ของเธอพูดถึงเด็กในอุปการะอยู่บ่อยๆ ที่แรกพราวนภาก็ไม่ได้คิดอะไร จนกระทั่งเธอเรียนจบจากต่างประเทศและกลับมาอยู่บ้านแล้วพบว่า พ่อกับแม่ของเธออะอะก็เรียกหาแต่

บุญชู จนหญิงสาวอดคิดไม่ได้ว่าใครกันแน่เป็นลูกแท้ๆ ใครกันแน่เป็นเด็กในอุปการะ

“จะคำไหนก็ช่างเถอะครับ ผมไม่แคร์หรอก สิ่งที่ผมแคร์คือความรู้สึกของลูกนุกกับป้ามากมากกว่า ผมอยากให้ ผอ. คิดให้ดีๆ เรื่องที่ ผอ. คบกับคุณลูกพีช รู้ไหมครับว่ามันทำให้ท่านทั้งสองคิดมาก อย่าลืมสิครับว่า ผอ. คือลูกสาวคนเดียวของพวกท่าน”

“แหม...รู้เหมือนกันนี่ว่าฉันเป็นลูกคนเดียวของคุณพ่อคุณแม่ ส่วนนายเป็นใครมาจากไหนถึงมาสอนฉันอยู่เนี่ย”

“เป็นคนหวังดีกับ ผอ. ไงครับ”

“ไม่ต้องมาหวังดีกับฉันหรอก ฉันนะเห็นโลกกว้างมาเยอะ แถมอายุก็แก่กว่านายตั้งหลายปี”

“แค่สามปี!” ชายหนุ่มรีบเถียง

“แล้วแก่กว่ารีเปล่าละ อีกร้อยเยอะ ฉันเป็น ผอ. โรงเรียนนี้ต่อจากคุณพ่อแล้ว ดังนั้นนายควรจะฟังคำสั่งฉัน ไม่ใช่คำสั่งคุณพ่อ”

ได้ยินอย่างนั้น บุญชูก็วางหลอดน้ำร้อนที่กำลังจะนำไปเปลี่ยนที่โคมไฟไว้บนโต๊ะนักเรียนตัวที่ใกล้ที่สุด แล้วหันมายิ้มกว้างอวดฟันเรียงสวยใส่ผู้อำนวยการสาว

พรพรรณภาวู้ดีว่าบุญชูตั้งใจจะกวนประสาทเธอ ท่าทางยื่นหนึ่งประสานมือทั้งสองไว้ด้านหน้าพร้อมกับค้อมศีรษะเล็กน้อยนั้น ดูก็รู้ว่าเขากำลังประชด

“ครับ ผอ. มีอะไรให้ผมรับใช้ก็บอกมาได้เลยครับ”

“แค่เลิกกวนประสาทฉันก็พอ”

“แต่ผมอยู่ของผมหดีๆ ผอ. มาให้ผมกวนประสาทถึงที่เองนะครับ”

“เอ่อ!...” พรพรรณภาวู้ถึงกับสะอึกเมื่อเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าที่นั่นมีชั้นสามของอาคารเรียนเด็กโต

“งั้นก็เชิญนายเปลี่ยนหลอดไฟของนายตามสบายเลย ฉันจะไม่ยุ่งเรื่องของนายอีกแล้ว นายอยากจะทำวงการหรือไม่ก็เรื่องของนาย”

“ขอบพระคุณครับท่าน ผอ. ที่เข้าใจผม”

คำขอบคุณที่อัดแน่นไปด้วยความประชดประชันทำให้พราวณาเกือบจะขาดหมดสติไปบนกรามของครูพลະหนຸ່ມให้หายโมโห แต่ติดตรงที่มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นเสียก่อน พราวณาหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูพร้อมกับยิ้มหวาน ทำให้บุญชูมองผู้อำนวยการสาวด้วยความอยากรู้ อยากเห็นว่าใครกันนะที่ทำให้พราวณาอารมณ์ดีได้ขนาดนี้

“ฮัลโหลลูกพี่...ถึงไหนแล้ว...จำเดี๋ยวจะไปหาเดี๋ยวแหละ...”

พราวณาคุยโทรศัพท์ พร้อมกับเดินออกจากห้องเรียนที่บุญชูกำลังเปลี่ยนหลอดไฟ แม้เธอจะเดินลับตาไปแล้ว แต่เสียงหัวเราะอย่างอารมณ์ดียังดังมาถึงหูคนที่กำลังยืนถอนหายใจออกมาหนักๆ ด้วยความกลุ้มใจแทนผู้มีพระคุณของเขา...

พิธีกรรมร่วมโต๊ะอาหารเย็นกับครอบครัวของพราวณาด้วย

สีหน้าระรื่น เธอนั่งติดกับผู้อำนวยการสาว ไ้ม่ตัวไปซบคนข้างๆ เป็นระยะ ตักอาหารให้พราวณาอย่างเอาอกเอาใจ พุดจาหยอกล้อกันราวกับว่าโลกนี้มีเพียงเธอทั้งสองโดยที่ไม่สนใจว่าทำให้दनุพษักับพรานาและบุญชูแทบจะกลืนข้าวไม่ลงแคไหน นี่ก็คืนที่สี่แล้วที่พิธีกรรมนอนค้างที่บ้านกับพราวณา นางแบบสาวทำราวกับว่าที่นี่เป็นบ้านของเธอไปเสียแล้ว เข้าเธอก็กินอาหารร่วมกัน จากนั้นก็ออกไปทำงาน พอตกเย็นก็กลับมากินมื้อค่ำด้วยกันอีก

“เฮ้อ...” พรานารวบซ้อนพร้อมกับยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม ข้าวในจานของเธอพร่องไปแค่นิดเดียว เพราะความตื้อตันกับภาพลูกสาวที่เอาแต่คลอเคลียเพื่อนหญิงตรงหน้าทำให้เธอกลิ่นอะไรไม่ลงอีกแล้ว

“อืมแล้วเธอครับคุณป้า ทานอีกนิดสิครับ” บุญชูรีบบอก

พร้อมกับทำท่าจะตักแกงจืดเต้าหู้ไขให้พรนภา แต่ถูกอีกฝ่ายยกมือปฎิเสธ

“ไม่ดีกว่าบุญชู ป้าไม่อยากกินอะไรแล้วละ”

“คุณแม่เบื่ออาหารหรือคะ” พิษณุถามด้วยน้ำเสียงมีจิตรันทมน่ารัก พรนภาจะเอ็นดูเธอมากกว่านี้หากคำว่า ‘คุณแม่’ ที่พิษณุใช้เรียกไม่ได้มีความหมายลึกซึ้งเกินกว่าแม่ของเพื่อนทุกๆ ไป

“ก็นิดหน่อยจะหนูลูกพีช แม่แก่แล้ว กินอะไรก็ไม่ค่อยอร่อย”

“ถ้าอย่างนั้นขากลับจากหัวหิน ลูกพีชจะซื้ออาหารทะเลสดๆ มาฝากนะคะ เผื่อคุณแม่จะเจริญอาหารขึ้น...คุณพ่อก็ด้วย” พูดกับพรนภาจบก็หันไปพูดเอาใจدنุพงษ์ต่อ รายนักรวบข้อหลังจากภรรยาไม่นาน

ใบหน้าที่นิ่งขมั้นนั้นบ่งบอกว่าเขาไม่ค่อยชอบใจเพื่อนสนิทของลูกสาวเท่าไร แต่ด้วยพิษณุเป็นผู้หญิง จะพูดจาตักเตือนกันตรงๆ ก็คงจะไม่เหมาะ เพราะدنุพงษ์เองก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว จะมีก็แต่...

“คุณลูกพีชกับ ผอ. จะไปเที่ยวหัวหินกันหรือครับ”

บุญชูเอ่ยขึ้น ทำให้พิษณุหันไปมองชายหนุ่มพร้อมด้วยรอยยิ้มขมเมื่อนึกถึงใบหน้าของเอี่ยมชัย ผู้จัดการส่วนตัวของเธอเพิ่งมาดูตัวครุพละหนุ่มเมื่อเช้า รายนันเคื่องที่บุญชูไม่สนใจเขาเลย แต่ก็ยังคงเพ้อถึงความหล่อสมบูรณ์แบบของชายหนุ่มไม่ขาดปาก และคิดว่าคงไม่ละความพยายามชักจูงบุญชูเข้าวงการง่าย ๆ

“ใช่ค่ะ พรุ่งนี้ลูกพีชจะพาดาวไปพักที่บ้านพักตากอากาศริมทะเลของลูกพีชเอง คุณบุญชูถามทำไมหรือคะ”

“ผมขอไปด้วยได้ไหมครับ”

“ไม่ได้!” พรavnภาตอบกลับมาแทบจะทันที

“ให้บุญชูไปด้วยก็ดีนะดาว เป็นผู้หญิงไปเที่ยวกันสองคนมันอันตราย” دنุพงษ์หันไปพูดกับลูกสาว

“ไม่อันตรายหรอกค่ะคุณพ่อ ที่นั่นเป็นบ้านของลูกพีช รับรองว่าปลอดภัย”

“แล้วไหนจะขับรถขับราอีกล่ะ ให้บุญชูไปด้วยนะดีแล้ว ง่วงจะได้หลับกันซบได้” คราวนี้พรนภาพูดเสริม

“แต่แม่ฮะ ดาวโตแล้วนะฮะแม่ ตอนเรียนอยู่อเมริกา ดาวขับรถข้ามรัฐคนเดียวก็ยังสามารถทำได้แล้วเลย”

“ให้ผมตามไปบริการพวกคุณทั้งสองเถอะครับ จะได้สวีต เฮีย! เพียวกันอย่างสนุกขึ้น” บุญชูอาสา ทำให้พรนภาถึงกับมัมปากและมองเขาตาขวาง

“ก็ดีเหมือนกันนะดาว ลูกพีชเห็นว่าช่วงนี้ดาวพักผ่อนน้อย เมื่อดึกก็เกือบตีหนึ่งกว่าดาวจะได้นอน” พีชญาพูดพร้อมกับยื่นฝ่ามือไปแตะข้างแก้มของผู้ำนวยการสาวด้วยความห่วงใยเป็นอย่างยิ่ง

“เห็นไหมครับ คุณลูกพีชยังเห็นด้วยเลย แบบนี้ ผอ. ก็คงไม่กล้าขัดใจคุณลูกพีชใช่ไหมล่ะครับ งั้นผมขอตัวไปเก็บเสื้อผ้าก่อนนะครับ” บุญชูพูดพร้อมกับหันไปยิ้มขอบคุณพีชญาที่ช่วยพูดให้ นางแบบสาวยิ้มหวานให้ชายหนุ่ม ในขณะที่พรนภานั้นไม่พูดอะไรเลย นอกจากพยักหน้าสองสามทีพร้อมกับทำหน้าบึ้ง บุญชูจึงไม่กล้าพูดจาเยยวนเธออีก ครุพลจะหนุ่มตักอาหารค่ำสุดท้ายเข้าปากแล้วขอแยกตัวกลับไปบ้านพักหลังน้อยที่อยู่ถัดจากบ้านหลังใหญ่เพียงไม่กี่ก้าวเพื่อเตรียมตัวไปเที่ยวหัวหินกับสาว ๆ ในวันพรุ่งนี้

เช้าตรู่ของวันหยุดยาว บุญชูจัดการนำกระเป๋าเสื้อผ้าของ

ผู้ำนวยการสาวและของพีชญาไปเก็บในรถตรงตามเวลาที่นัดหมาย วันนี้ชายหนุ่มสวมชุดสบายๆ สมกับที่จะไปเที่ยววันหยุดด้วยเสื้อกล้ามสีขาว สวมทับด้วยเสื้อฮาวายสีน้ำเงินเข้มพิมพ์ลายสับปะรดสีเหลือง กางเกงที่เขาสวมยาวคลุมเข่า ส่วนรองเท้าบุญชูเลือกสวมรองเท้าผ้าใบ

กระชับเท่าแทนการสวมรองเท้าแตะ เพื่อความปลอดภัยในการขับรถ
“วงก็ผลัดกันขับได้นะบุญชู” พรานนกบอกหลังจากเข้ามานั่ง
เบาะข้างคนขับ

ในวันสบายๆ แบบนี้ พรานนกมักจะสวมเสื้อยืดตัวใหญ่โคร่ง
กับกางเกงผ้าเนื้อบางเบาสวมใส่สบาย ส่วนพีชญาสวมเสื้อเอวลอย
อวดเอวคอดกับกางเกงขาสั้นตัวจิ๋ว ดีหน่อยตรงที่นางแบบสาวนั่งอยู่
เบาะด้านหลัง ไม่อย่างนั้นคงทำให้คนขับเสียสมาธิไม่น้อย

รถเคลื่อนตัวออกจากโรงเรียนพรานบุญญาได้ไม่นาน คนที่เอ่ย
ปากว่าจะผลัดกันขับก็หลับจนคอพับ บุญชูหันไปมองแล้วก็ได้แต่อมยิ้ม
ที่เขาปรับอาสาขับรถให้ก็เพราะรู้ว่าพรานนกทั้งเหนื่อยและเพลียกับ
ภาระหน้าที่ในแต่ละวันมามากพอแล้ว หากจะไปเที่ยว เธอก็ควรจะได้
พักผ่อนอย่างแท้จริง ไม่ใช่มาเหนื่อยขับรถให้ใครบางคนที่เธอต้องการ
จะเอาใจ ว่าแล้วก็เหลือบมองใครคนนั้นทางกระจกมองหลัง เพราะ
รู้สึกว่ามีคนมองเขาอยู่

หญิงสาวเมื่อรู้ว่าถูกจับได้ว่าแอบมองก็ทำเป็นเสมองไปทางอื่น
แต่เพียงครู่เดียวก็กลับมามองชายหนุ่มด้วยดวงตาพรานประกายเป็น
พิเศษอีกครั้ง

บุญชูเหลือบมองกระจกอยู่เป็นระยะ ที่แรกเขานึกว่าตาผาด
หรือไม่กี่อาจจะเป็นเรื่องบังเอิญที่เมื่อมองกระจกที่ไร พีชญาก็ยังมอง
เขาอยู่ จนกระทั่งเห็นเธอขบริมฝีปากพร้อมกับหัวตา ชายหนุ่มจึง
มั่นใจว่าเธอตั้งใจมองมาแน่ๆ

“คุณลูกพีชอยากให้เห็นที่ไหนก็บอกผมได้นะครับ ไม่ต้อง
เกรงใจ” ครูหนุ่มบอก พร้อมกับขยับแว่นกันแดดที่เสยคาบผมมาสวม
ปิดบังดวงตาเอาไว้ เพราะแม้กระทั่งตอนนี้พีชญาก็ยังมองเขาด้วย
สายตาที่พาให้สะบัดร้อนสะบัดหนาวไม่หยุด

“ลูกพีชไม่ได้อยากให้เห็นหรอกค่ะ เพราะนั่งตรงนี้ก็ให้เห็น

บรรยากาศดี ๆ แล้ว” พูดด้วยน้ำเสียงมีจริตโดยที่ไม่กลัวว่าคนที่นอนหลับด้วยเสียงลมหายใจเข้าออกยาว ๆ เป็นจังหวะจะได้ยิน ทำให้คนฟังรู้สึกไม่ค่อยสบายใจเท่าไร

พีชญาคือคนพิเศษของพราวณา ไม่ใช่พิเศษธรรมดาเพราะนอนร่วมเตียงกันมาหลายวันแล้ว ต่อหน้าทุกคนพีชญาแสดงความรักกับพราวณาอย่างเปิดเผยราวกับว่าไม่มีอะไรจะพรากเธอทั้งสองออกจากกันได้ แต่เมื่อพราวณาหลับ พีชญากลับขม้ายชายตาให้คนอื่นแบบนี้ เห็นท่าจะไม่ค่อยดีเอาเสียแล้ว

“แต่ผมคงจะแะะปืมข้างหน้าหน่อยนะครับ จะซื้อหมอนรองคอให้ ผอ. เสียหน่อย ขึ้นหลับคอพิบแบบนี้ไปตลอดทาง ถึงหัวหินมีหวังคอเคล็ดแล้วจะมาด่าว่าผมขับรถไม่ดีอีก”

พีชญาหัวเราะเสียงลึ้มและยิงมองครุฑพะหนุ่มด้วยแววตาปลาบปล้มมากยิ่งขึ้น

“ดาวโชคดีจังเลยนะคะที่มีคุณบุญชูคอยดูแล”

“คุณลูกพี่ชอย่าพูดแบบนี้ต่อหน้า ผอ. เขียวนะครับ ไม่อย่างนั้นผมจะโดนชกจนฟันร่วงหมดปากแน่”

พีชญาหัวเราะดังขึ้นอีก เธอไม่ได้ซ้ำเรื่องที่บุญชูพูด แต่เธอหัวเราะเพราะชายหนุ่มทำราวกับไม่รู้ตัวว่า หากเขาทำแบบนี้กับผู้หญิงคนอื่น เขาจะไม่มีวันโดนชกปาก แต่อาจจะถูกทำอย่างอื่นแทน

“คุณบุญชูก็พูดเกินไป ดาวไม่ได้โหดขนาดนั้นเสียหน่อย”

“คุณลูกพี่ชเป็นแฟน ผอ. เลยไม่รู้สิกว่า ผอ. โหดใครครับ แต่กับผมนี่สิ เกือบจะโดนเตะก้านคอหลายครั้งแล้ว” ชายหนุ่มพูดพร้อมกับจับจ้องปฏิกิริยาของนางแบบสาว ตอนนี้พีชญาไม่สบตาเขา และได้แต่ยื่นหน้าไปมองผู้หญิงคนที่บุญชูบอกว่าเป็นคนรักของเธอโดยไม่มีคำปฏิเสธใดๆ

“ดาวนะ เห็นอย่างนี้แต่จริงๆ แล้วเขาเอาใจเก่งนะ”

“ผมเพื่อครับ กับคุณลูกพีช ผอ. ก็น่าจะเอาใจเก่ง แต่กับผม
แล้วก็คุณพ่อคุณแม่ ผอ. แกจะเอาแต่ใจเก่งแทนนะสิครับ”

“คุณบุญชูหมายถึงเรื่องที่ว่าคบกับลูกพีชรีเปล่าคะ”

พีชพยายาม แม้น้ำเสียงไม่ได้บ่งบอกว่าไม่พอใจ แต่ชายหนุ่มก็
พอจะเดาได้ว่าหญิงสาวไม่ได้รู้สึกดีสักเท่าไร

“เอ่อ...คือว่า” ครูพลະหนุ่มอีกอึก จะปฏิเสธก็ไม่ได้เพราะความ
ตั้งใจที่เขาตามมาหิวหิวด้วยคราวนี้คือ ต้องการจะกันท่าไม่ให้พีชญา
กับพรานภาใกล้ชิดกันมากจนเกินไป

“ลูกพีชอยากให้ลองเปิดใจให้ดาวกับลูกพีชกันสักนิดคะ พวก
เราไม่ได้ทำอะไรผิด ดาวยังคงรักและเคารพคุณพ่อคุณแม่อยู่เหมือน
เดิม และจะทำหน้าที่ลูกไม่ให้ขาดตกบกพร่อง และอยากให้ท่านเข้าใจ
ว่าลูกพีชกับดาวรักกันด้วยใจจริงนะคะ” พีชญาพูดด้วยน้ำเสียงที่
จริงจังขึ้น ทำเอาคนฟังอึ้งไปด้วยความรู้สึกผิดที่ไปขัดขวางความรัก
ของทั้งสองได้ลงคอ

“ครับ ผมเข้าใจพวกคุณ แต่พวกคุณก็ต้องให้เวลาสูงนุกกับบำ
พรด้วยนะครับ เรื่องนี้คุณลูกพีชคงต้องใช้ความพยายามและความ
อดทนมากหน่อย”

บุญชูให้คำแนะนำพีชญาที่จริง แต่ตัวเขาเองกลับรู้สึกหัวใจโหวง
เหวungไปหมด เขาเหลือบไปมองคนที่นั่งหลับสนิทอยู่ข้างๆ แล้วถอน
หายใจออกมาโดยไม่รู้ตัว ยิ่งได้เห็นพีชญาประคองศิระชะพรานภาที่
เคียงอยู่ให้ตั้งตรง หัวใจเขาก็ยิ่งปวดร้าว

บ้ำไปแล้ว...เขาหึงเธอ

ใช่ บุญชูหึงพีชญาที่มาเตะต้องพรานภา หึงพีชญาที่ได้สัมผัส
เธอ ในขณะที่เขาแม่แต่มองยังไม่กล้า

“ถึงบ้ำแล้ว เราแวะพักเข้าห้องน้ำแล้วหากาแฟดื่มกันก่อนดีกว่า
นะครับ” บุญชูบอกพร้อมกับเลี้ยวรถเข้าไปจอดภายในสถานีบริการ

น้ำมัน ในขณะที่เดียวกันพีชญา ก็ปลุกให้พรานภาตื่นขึ้นมาเข้าห้องน้ำ และยึดเส้นยึดสาย

...

หมอนรองคอลายการ์ตูนเหน็บอยู่บนคอระหงของผู้อำนวยการสาว พรานภาไม่รู้ว่าบุญชูเป็นคนจัดการไปซื้อมาให้ เขาเลือกลายที่คิดว่าพรานภาน่าจะถูกใจ จากนั้นก็กระชั้นกระຍอให้พีชญาเป็นคนนำไปให้เธอใช้แทนที่จะให้มันด้วยตัวเอง

“ลูกพีชนี้รู้ใจดาวไปเสียหมด รู้ได้ไงว่าดาวชอบตัวการ์ตูนตัวนี้”

พรานภาเอ่ยชมพีชญาด้วยสีหน้าปลาบปลิ้ม ไม่รู้ตัวเลยว่าทำให้คนให้ที่แท้จริงหัวใจของโตแคไหน บุญชูได้แต่แอบยิ้ม และกลับมาทำหน้าที่พลซัพอีกครึ่งหลังจากได้แวะพักยึดเส้นยึดสาย จากนั้นก็ขับรถมุ่งหน้าสู่บ้านพักริมทะเลของนางแบบสาว ซึ่งยังคงมองเขาด้วยแววตาเป็นประกายแปลกๆ ตลอดทาง

2

บ้านพักตากอากาศของพีชญาเป็นบ้านชั้นเดียวขนาดสองห้องนอนสองห้องน้ำ บริเวณหน้าบ้านมีสนามหญ้าเล็กๆ กั้นกลางด้วยสระว่ายน้ำที่หันหน้าออกสู่ทะเล เมื่อขับรถเข้ามาจอดแล้ว ครูพลະหนุ่มก็ทำหน้าที่ขนสัมภาระให้สาว ๆ โดยมีทั้งกระเป๋าเสื้อผ้าและอาหารทะเลสดที่แวะซื้อก่อนที่จะเข้ามาถึงบ้านพัก

ภายในบ้านพักประกอบไปด้วยอุปกรณ์ทำครัวครบครัน มีเครื่องปรุงรสและผักผลไม้บางส่วนที่นางแบบสาวสั่งให้คนของเธอซื้อเอาไว้ ก่อนที่พวกเขาจะมาถึง

“หิวหรือยังดาว เดี่ยวลูกพีชจะทำอาหารง่ายๆ ให้กินก่อน แล้วเดี๋ยวตอนเย็นค่อยกินบาร์บีคิวซีฟู๊ดดีไหม” พีชญาถามพราวนภาด้วยน้ำเสียงเอาอกเอาใจ

“ก็ดีนะ ว่าแต่...ลูกพีชจะทำอะไรให้ดาวกินล่ะ”

“ข้าวผัดกุ้ง”

“แต่ ผอ. แพ้กุ้งนะครับ”

ครูพลະหนุ่มเอ่ยขึ้น ทำให้นางแบบสาวหันไปมองเขาด้วยสีหน้าเลลอลลา

“อ้าวเหรอ”

“ดาวไม่ค่อยบอกใครนะ” พูดแล้วก็ชำเลืองไปทางบุญชูที่กำลังมองเธอกับพีชญาด้วยสีหน้าใครรู้มากเป็นพิเศษ

“ถ้าอย่างนั้นก็ข้าวไข่เจียวก็แล้วกันเนอะ ง่ายดี” พีชญาพูดกับพรานนกาก็หันมาถามครูพระหนุ่ม “แล้วคุณบุญชูล่ะคะ อยากกินอะไร”

“ผมขอข้าวไข่เจียวเหมือน ผอ. ก็แล้วกันครับ”

ชายหนุ่มบอกก่อนจะขอตัวนำไปเก็บในห้องพักของเขา โดยที่พรานนกและพีชญาพักห้องเดียวกัน

หลังจากรับประทานอาหารกลางวันเสร็จ พีชญา ก็ชวน

พรานนกเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อลงเล่นน้ำในสระว่ายน้ำหน้าบ้าน นางแบบสาวสวมบิกินีสีเหลืองมะนาว อวดผิวขาวร่วนน้ำนมและรูปร่างกลมกลิ้งสมส่วน ในขณะที่พรานนกสวมชุดว่ายน้ำแบบเต็มตัวแขนยาวที่แม้จะไม่เปิดเผยเนื้อหนัง แต่ก็แบบกระชับอวดรูปร่างบอบบางที่น้อยคนจะได้เห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุญชูที่ตกตะลึงจนผลอมองผู้อำนวยการสาวตาไม่กะพริบ

“มองอะไร เดี่ยวชกตาแตก” คนห้าวสบตาสีครูพระหนุ่มด้วยความหงุดหงิดก่อนจะเดินไปสมทบกับพีชญาที่สระว่ายน้ำ

บุญชูเปลี่ยนชุดแล้วเช่นกัน เขาสวมกางเกงว่ายน้ำขาสั้นกับเสื้อยืดอย่างลึกลับใจว่าจะลงไปว่ายน้ำในสระ เพื่อขัดจังหวะการพลอดรักของสองสาวดีหรือไม่ ชายหนุ่มเดินไปนั่งที่เก้าอี้แอบแดดข้างสระ มองสองสาวว่ายน้ำหยอกเย้ากันอย่างกะหุนกะหนิงแล้วก็เกิดหงุดหงิดขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ เขาได้แต่ร้อง ‘เฮอะ!’ อยู่ในใจ

ดูเอาเถอะ ผู้อำนวยการโรงเรียนของเขา เหวออกจะคอดกักรูปร่างออกจะแบบบางกว่าพีชญาด้วยซ้ำ แบบนี้จะไปปกป้องใครเขาได้ อีกอย่าง แม่นางแบบสาวคนนี้ดูเหมือนจะมีอะไรแปลกๆ อยู่

หลายเรื่อง มีอย่างทีไหน แพนหลับหลับหงออยู่แต่ๆ แต่ยังมีแก๊ใจมอง เขาตาพรูวมาตลอดทางจนแอบสงสัยไม่ได้ว่า ตกกลางพีชญาามีรสนิยม ทางเพศแบบไหนกันแน่

“คุณบุญชู มาเล่นน้ำด้วยกันสิคะ”

เสียงหวานจากคนที่ชวนทำให้บุญชูพยักหน้ารับคำแล้วถอดเสื้อ ออก เผยให้เห็นผิวขาวละเอียดอย่างคนเหนือ พร้อมด้วยมัดกล้ามเนื้อ สมบูรณ์แบบอย่างนักกีฬา ไหล่กว้างผิ้งผายรับกับเอวสอบ ทำให้รูปร่างของเขาคล้ายกับรูปสามเหลี่ยมกลับหัว บั้นท้ายแน่นตึง ขาเรียวยาวนั้นยามก้าวเดินดูมันคงสมกับเป็นนักกีฬาเหรียญทองมาก่อน

“โอ้โฮ...แม่เจ้าไว้ย!” พีชญาถึงกับอุทานออกมาอย่างเก็บอาการ ไม่อยู่ เธอมองบุญชูตาไม่กะพริบ จากที่เล่นเกาะไหล่พรูววนภาแล้ว เอาขาตีน้าอยู่ดีๆ ก็หยุดชะงัก เพราะเอาแต่มองชายหนุ่มที่ทะยาน ตัวกลางอากาศ กระโจนลงน้ำแล้วแหวกว่ายด้วยความปราดเปรียวดุจฉลาม

“น้อยๆ หน่อยลูกพีช” พรูววนภาปรามเสียงกระซิบ เธอมอง ค้อนนางแบบสาวข้างตัว พร้อมกับสำรวจชุดว่ายน้ำที่อีกฝ่ายสวมแล้ว ก็ได้แต่กลอกตาด้วยท่าทางเหนื่อยหน่าย

“ตอนจัดกระเป่า ลูกพีชไม่ได้หยิบชุดว่ายน้ำชุดนี้มานี่ ออย่าบอกนะว่า...”

“เปล่า! ไม่มีอะไร ไม่ได้ตั้งใจที่จะใส่ชุดนี้รอดใครนะ ไม่มี!” พีชญาปฏิเสธเสียงสูง ในขณะที่นั้นบุญชูก็ว่ายน้ำเข้ามาใกล้พวกเธอพอดี

“คุณบุญชูว่ายน้ำเก่งจังเลยคะ”

“ขอบคุณครับ”

“สอนลูกพีชบ้างสิคะ”

“ลูกพีช!” พรูววนภาทำเสียงดูใส่หญิงสาวพร้อมกับทำหน้ามุ่ยใส่

“แหม เพิ่งหึงนิดดาว ก็ถูกพีชอยากว่ายน้ำเก่งๆ นี่ แล้วคุณบุญชูก็เป็นครูสอนว่ายน้ำไม่ใช่หรือ” พีชญารีบแก้ตัว เธอเปลี่ยนท่าที่จากสนใจชายหนุ่มมาเป็นแสดงท่าทางออกดื้อนพราวนภา โดยกอดแขนและเอียงหน้าซบไหล่อีกฝ่ายด้วยท่าทางองง้อ

“ผมสอนคุณลูกพีชได้ครับ มาครับ เริ่มจากตีขาให้เป็นจังหวะ”

บุญชูพูดพร้อมกับยื่นมือไปหานางแบบสาว พีชญาปล่อยมือที่เกาะพราวนภาออกทันทีพร้อมกับยื่นมือไปจับมือครูสอนว่ายน้ำอย่างไม่ลังเล จากนั้นก็ฝึกตีขาตามคำแนะนำของเขอย่างสนุกสนาน โดยที่ไม่รู้เลยว่าถูกพราวนภามองมาด้วยสายตาหงุดหงิดแค่ไหน

อาหารมื้อค่ำริมทะเลถูกเตรียมโดยบุญชูและพีชญาที่ดูจะ

สนิทสนมกันเร็วเกินเหตุ นางแบบสาวรับหน้าที่ทำอาหารประเภทอบ เช่น ข้าวอบสับปะรดและหอยแมลงภู่อบไวน์ ส่วนครูพละหนุ่มรับหน้าที่ย่างอาหารทะเลจำพวกหมึก ปลา ปู หอย และไม้มี่ที่จะแยกเตาย่างกุ้งซึ่งเขากลัวว่าจะผลอใช้ที่คิ๊บเดียวกันคิ๊บกุ้งที่ หมึกที่จับปนเปื้อน และอาจจะทำให้คนที่แพ้กุ้งเกิดอาการแพ้ขึ้นมาได้

“ดูคุณบุญชูใส่ใจดาวจังเลยนะคะ” พีชญาพูดกับชายหนุ่ม เมื่อนำอาหารที่ปรุงเสร็จมาวางไว้บนโต๊ะตรงระเบียงหน้าบ้าน แล้วเห็นครูพละหนุ่มแยกภาชนะและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับกุ้งจากอาหารอย่างอื่น

“ก็เพราะว่า ผอ. นะอ่อนแอแล้วก็แพ้โนนแพ้โนไปเสียหมดนะสิครับ เห็นชอบทำตัวแมนๆ แบบนั้น พอป่วยขึ้นมาที่นี้หนักจนแทบจะลุกไม่ขึ้นทุกทีเลย” พูดไปก็ปาดเหงื่อไปจากไอร้อนของเตาปิ้งย่าง จึงไม่ทันได้สังเกตเห็นรอยยิ้มของอีกฝ่าย

พีชญามองบุญชูตาพราว พร้อมกับหันไปหยิบทิชชูที่วางไว้บนโต๊ะอาหารเพื่อซับเหงื่อที่กำลังผุดเป็นเม็ดบนหน้าผากโหนกนูนให้ แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อเสียงหวานทว่าดูเข้มของหญิงสาวอีกคนแผด

ตั้งขึ้นมาเสียก่อน

“ลูกพีช!”

พรารวนภาเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจก่อนจะเดินกระแทกเก้าอี้
หนักๆ ไปนั่งบนเก้าอี้สำหรับนั่งรับประทานอาหารตรงระเบียงด้วย
ท่าทางหงุดหงิด บุญชูเห็นแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าด้วยความทอถอนใจ

“หឹងละสิท่า”

“คงไม่มั่งคะ ดาวไม่ใช่คนไร้เหตุผลขนาดนั้น” พีชญารีบแก้ต่าง
ให้เพื่อนสาวคนสนิท

“ไม่ไร้เหตุผลแต่ทำไมทำหน้าบึ้งขนาดนั้นล่ะครับ ผมว่าคุณ
ลูกพีชรีบไปจ้อ ผอ. ดีกว่า คุณแล้วน่าจะหឹងซักรๆ คนขี้หឹងนะไม่มีเหตุผล
อะไรทั้งนั้น จ้อเสร็จก็ส่งสัญญาณบอกผมด้วยก็แล้วกันนะครับ ผมจะ
ได้เอาอาหารทะเลเผาไปเสิร์ฟอย่างปลอดภัย” ชายหนุ่มบอกหลังจาก
อย่างพูดว่สุดท้ายที่อยู่บนเตาเสร็จพอดี

...

ด้วยความซื่ออ่อนของพีชญาจึงทำให้พรารวนภายิ้มออกมาได้
อย่างง่ายดาย ผู้อำนวยการสาวยื่นมือไปลูบศีรษะของเพื่อนสาว
คนสนิท พีชญา ก็ขบหน้าลงบนไหล่บอบบางอย่างอดอ่อนเอาไว้ โดย
ไม่สนใจชายหนุ่มที่เดินเอากุ้งเผา ปูเผา และหมึกย่างมาวางไว้บนโต๊ะ
อาหารอย่างต้องการจะขัดจังหวะ

“รีบกินตอนร้อนๆ นะครับ เดี่ยวจะไม่อร่อย”

“เดี๋ยวลูกพีชแกะปูให้นะดาว” พีชญาเอ่ยอย่างเอาใจ เธอหยิบ
ปูมาแกะกระดองออกอย่างไม่ค่อยถนัดนัก เพราะเล็บที่ผ่านการต่อ
และทำสีมาอย่างดีทำให้หญิงสาวไม่อยากจะให้มันหลุดและเป็นรอย

“มาครับ เดี่ยวผมแกะให้” บุญชูบอกพร้อมกับแกะเนื้อปูด้วยความ
คล่องแคล่ววางไว้ในจาน เพื่อให้สองสาวกินกันได้สะดวก
พรารวนภากับพีชญา ยังคงเอาอกเอาใจกันและกันด้วยท่าทาง

กะหนุงกะหนิง โดยไม่สนใจว่ามีชายหนุ่มที่ดูเหมือนจะกลายเป็นส่วน
เกินนั่งอยู่ตรงนั้น แต่ถึงอย่างไรบุญชูก็ยังคงนั่งอยู่เพื่อไม่ให้ทั้งคู่พลอด
รักกันได้สะดวกมากนัก

แต่ให้ตายเถอะ บุญชูแทะไปก็รู้สึกประหม่าไป นี่ขนาดพีชญา
นั่งเบียดเสียดชนหน้าลงกับบ่าของผู้อำนวยการสาวแต่เธอก็ยัง
แอบส่งสายตาแพรวพราวมาที่ครูหนุ่มเป็นระยะๆ ยิ่งเห็น บุญชูก็ยัง
เป็นห่วงผู้อำนวยการสาวว่าอาจจะถูกพีชญาสวมเขาเองง่ายๆ เห็นที่
เขาคงต้องทำอะไรสักอย่างเสียแล้ว

“เดี๋ยวทานเสร็จ ผมจะเอาจานไปล้างเองนะครับ”

“เดี๋ยวลูกพีชเอาเข้าเครื่องล้างจานเองก็ได้ค่ะ เกรงใจ คุณบุญชู
อุตส่าห์แทะไปให้พวกเรากิน”

“อ้อ จันคุณลูกพีชช่วยสอนผมใช้เครื่องล้างจานหน่อยก็แล้วกัน
นะครับ ผมไม่เคยใช้มาก่อนเลย” บุญชูพูดพร้อมกับมองพีชญาด้วย
ดวงตาพราวระยับกลับไปเป็นครั้งแรก หญิงสาวราวกับต้องมนตร์สะกด
อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนผินหน้าหนีด้วยท่าทางเขินอาย แต่ก่อนจะเขินอาย
บุญชูเห็นเธอแอบขบริมฝีปากตัวเองอยู่แวบหนึ่ง เป็นเครื่องยืนยันว่า
เธอสนใจเขาอยู่ไม่น้อย

ที่เคาน์เตอร์ห้องครัว พีชญาสอนให้บุญชูวางจานที่เขี่ย
เศษอาหารออกแล้วไว้บนตะแกรงภายในเครื่องล้างจานที่ติดตั้งไว้ใต้
เคาน์เตอร์ ขณะสอน ชายหนุ่มยืนอยู่ใกล้จนนางแบบสาวรำลึกถึงกลิ่น
กายอันแสนดีดูของเธอ เขา จังหวะที่ปิดประตูเครื่องล้างจานนั่นเอง
พีชญาเพิ่งจะรู้ว่า ได้อยู่ในวงล้อมของอ้อมแขนแข็งแกร่งที่ยื่นมาค้ำ
เคาน์เตอร์ กักขังร่างบางที่หันหลังกลับมาเผชิญหน้ากับเขาพอดี

“อู๊ย! คุณบุญชู...” เสียงหวานกระเส้าแผ่วเบาเมื่อใบหน้าหล่อใส
อยู่ใกล้แค่คืบ ครูพละหนุ่มมองตาเธอ สะกดนางแบบสาวด้วยรอยยิ้ม

กริมอย่างตั้งใจหวานเสนน้ แรงดึงดูดมหาศาลทำให้พีชญาควบคุมตัวเองไม่อยู่ เธอหลับตาพริ้มตอนที่บุญชูยื่นใบหน้าเข้ามาใกล้มากยิ่งขึ้น พร้อมกับเปลือยอปากกรอรับจุมพิตที่คิดว่าน่าจะสัมผัสสัมผัสในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า

“ลูกพีช!!”

คราวนี้เสียงของพราวณาแผดดังกว่าทุกครั้ง นางแบบสาวรีบผลัดตัวออกจากอ้อมแขนของชายหนุ่มก่อนจะยืมแหยมๆ ให้เพื่อนสาวคนสนิทอย่างรู้สึกผิดและไร้ข้อแก้ตัว

“ฉันขอคำอธิบายหน่อยสิลูกพีช”

“เอ่อคือว่า ลูกพีช...”

“ผมบอกให้ก็ได้ว่าคุณลูกพีชไม่จริงใจกับ ผอ. คุณลูกพีชไม่ได้ชอบผู้หญิง คุณลูกพีชชอบผู้ชาย เมื่อกี้ ผอ. ก็เห็นแล้วนี่ครับว่าเธอกำลังจะยอมให้ผมจุม”

“ฉันเห็นแล้ว และเห็นมาโดยตลอด”

“ว่าไงนะครับ” บุญชูพูดออกมาด้วยความประหลาดใจสุดๆ

“ฉันรู้มาโดยตลอดว่าลูกพีชเหล่านาย ส่วนเกาะยายลูกพีช ฉันทั้งบอก ทั้งเตือน แต่ก็ไม่ยอมเก็บอาการเลย”

“ก็ใครจะให้คุณบุญชูทั้งหล่อล้ำ แล้วก็เทกแคร์ดีเวออร์ขนาดนี้ละ เป็นใครก็ต้องเสียอาการเป็นธรรมดาแหละ นี่ถ้าฉันเป็นเกาะ คงเคลิบเคลิ้มไปนานแล้ว”

“พอเลยๆ ให้มันน้อยๆ หน่อย นี่บ้าผู้ชายจนฉันเสียแผนหมดแล้วเห็นไหม ขนาดเรื่องฉันแพ้กุ้งแกยงส์สิม นี่แกเป็นเพื่อนสนิทฉันประสาอะไรเนี่ย”

“ฉันขอโทษ เตียวช่วยคิดแผนใหม่ให้” พีชญายกมือไหว้เพื่อนปลกๆ พร้อมกับทำตาปริบๆ อย่างรู้สึกผิดจากใจจริง

“เตียวก่อนนะครับ นี่พวกคุณพูดเรื่องอะไรกัน” คนที่เพิ่งจะ

รวบรวมสติได้ถามขึ้น

“ลูกพีชกับดาว เราไม่ได้เป็นแฟนกัน ไม่ได้รู้สึกอะไรพิเศษไปมากกว่าเพื่อนสนิทคะ และที่สำคัญ ลูกพีชชอบผู้ชายย่นะคะ เมื่อคุณบุญชูสนใจ”

“ลูกพีช!” จนแล้วจนรอด พรารวนภาก็ยังต้องเตือนเพื่อนให้เก็บอาการบ้าง ยิ่งถูกจับได้แบบนี้ พีชญาก็ยิ่งส่งสายตาวិวิบวับไปให้บุญชูอย่างเปิดเผยขึ้น

“นี่ก็แสดงว่า คุณหลอกผม หลอกคุณพ่อคุณแม่ของคุณเองมา โดยตลอดใช่ไหมครับ ผอ.” บุญชูถามผู้อำนวยการสาวด้วยน้ำเสียงและแววตาตำหนิ

พรารวนภายึดตัวตรงขึ้น เชิดหน้าอย่างคนไม่ยอมรับความผิดก่อนจะหันไปได้แย้งสายตากล่าวหาของชายหนุ่ม

“นายไม่เป็นฉัน นายไม่มีวันเข้าใจหรอก”

“ใช่ครับ ผมไม่เข้าใจว่าทำไม ผอ. ต้องทำแบบนี้ ทำไมต้องหลอกทุกคนว่าชอบผู้หญิงด้วย”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะหลอก แต่สถานการณ์มันบังคับให้ฉันต้องทำแบบนี้”

“แปลว่า ผอ. ไม่ได้ชอบผู้หญิง?”

“ใช่ ฉันไม่ได้ชอบผู้หญิง ฉันแค่ไม่อยากแต่งงาน ชีวิตฉันมันมีอะไรขาดตกบกพร่องนักหรือ พ่อแม่ถึงได้อยากให้ฉันมีสามีสัก”

“จ้ะ ผอ. ก็บอกกับคุณพ่อคุณแม่ไปตามตรงสิครับ จะมาแกล้งเป็นแฟนกับคุณลูกพีชอยู่ทำไม รู้ไหมครับว่าท่านทั้งสองกลัวใจมาก” ครูพละหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงตำหนิ

“ที่ฉันทำเพราะไม่อยากถูกคุณพ่อคุณแม่จับคู่ให้นะสิ นายรู้ไหมว่าคุณแม่บังคับให้ฉันรับนัดดูตัวกับผู้ชายมาแล้วก็หนี เดือนนี้ไปเข้าไปสี่รอบแล้วมั้ง ยังไม่รวมนัดที่ยังมาไม่ถึงนั้นอีก ซึ่งฉันไม่รู้เลยว่าเรื่อง

แบบนี้มันจะลื่นสุดลงเมื่อไหร่ มันน่าเบื่อมากเลยนะที่จะอธิบายให้คุณพ่อคุณแม่เข้าใจว่าฉันดูแลตัวเองได้โดยไม่ต้องแต่งงานก็ได้”

“นั่นเป็นเพราะท่านเป็นห่วง ผอ. นะครับ”

“ก็บอกแล้วไงว่าฉันดูแลตัวเองได้”

“ไม่มีพ่อแม่คนไหนคิดว่าลูกตัวเองจะดูแลตัวเองได้ไปตลอดชีวิตหรอกครับ โดยเฉพาะลูกสาวคนเดียวอย่าง ผอ.”

“นั่นเอาใจใหม่ดาว...” คนที่นั่งฟังพราวนภาและบุญชูตกเถียงกันอยู่นานเอื่อยขึ้น พี่ญาถึงเห็นแล้วว่า นี่มันคือปัญหาโลกแตกที่เถียงกันไปก็ไม่วันจบ เธอจึงหาข้อสรุปให้

“เพื่อความสบายใจของพ่อแม่ดาว ลองหาผู้ชายสักคนที่คิดว่าจะดูแลดาวได้มาคบเป็นแฟนของเธอสิ”

“ก็บอกว่าไม่อยากคบใคร แล้วก็ไม่ต้องแต่งงานไปลูกพี่”
ผู้อำนวยการสาวทำเสียงหงุดหงิดใส่เพื่อน

“ก็ไม่ได้ให้คบกันจริงจั่งเสียหน่อย ดาวก็แค่หาคนที่เข้าใจได้ว่าจะให้ความร่วมมือกับเรา คนที่ดาวสั่งเขาได้และจะไม่วันคิดเกินเลยกับดาว ให้มาแกล้งคบตบตาคุณพ่อคุณแม่ แค่นี้ก็สิ้นเรื่อง” พี่ญาออกความเห็น

“ยากไปแล้วลูกพี่ซ ฉันจะไปหาคนคนนั้นได้จากที่ไหน”

“ฉันว่าฉันรู้ว่าจะได้จากที่ไหน อยู่ใกล้ๆ ตัวแถวนี้แหละ”

พี่ญาพูดแล้วก็สะกิดให้พราวนภาหันไปทางบุญชู พร้อมกับจับจ้องเขาด้วยรอยยิ้มของคนเจ้าแผนการ

“ไม่มีทาง คุณพ่อคุณแม่ไม่มีทางเชื่อว่าฉันกับบุญชูจะคบกันได้ บุญชูเป็นครูในโรงเรียนฉันนะลูกพี่ซ แล้วเขาก็มาอยู่กับคุณพ่อคุณแม่ตั้งนานแล้ว อยู่ๆ จะมาปิ้งกับฉันนี่หรือ”

“ก็บอกคุณพ่อคุณแม่ไปสิ ว่าเธอกับบุญชูแอบรักกันมานานแล้ว”

“ไอ้ย แค่คิดก็ขุ่นลุก คุณพ่อคุณแม่ไม่มีทางเชื่อแน่ๆ” พรารวนภา พุดพลางยกมือขึ้นมาลูบต้นแขน แล้วเลื่อนไปเกาต้นคอที่เริ่มรู้สึกวุ่น คับยุบยิบมากขึ้นเรื่อยๆ

“เอ่อ...พวกคุณคิดจะวางแผนอะไรกัน ช่วยถามความเห็นของ ผมหน่อยได้ไหมครับ ว่าผมเต็มใจทำรีเปลา” ครูพลະหนุ่มที่รู้สึกวุ่นวายเป็นหัวข้อในบทสนทนาเอ่ยขึ้น และเท่าที่ฟังสองสาวคุยกัน เขาก็พอ จะเดาออกว่าแผนการของทั้งคู่คืออะไร

“อย่าเพิ่งปฏิเสธสิคะคุณบุญชู คุณก็รู้อย่างไงชะ ชาตินี้ดาวก็ ไม่มีทางแต่งงานกับใครแน่ และการที่คุณช่วยดาวก็เท่ากับคุณช่วย ทำให้คุณพ่อคุณแม่ของดาวสบายใจด้วยนะคะ ที่ดาวไม่ได้มี รสนิยมชอบผู้หญิง จริงไหมดาว อะ...อ้าวดาว เป็นอะไรไป ดาว... ดาว!”

พีชญาร้องเรียกเพื่อนสนิทด้วยน้ำเสียงแตกตื่น เพราะตอนนี้ พรารวนภา นั่งพับลงกับพื้นห้องครัวด้วยอาการคล้ายกับจะหมดสติ เธอ หายใจเสียงดังพืดพาดแบบฟังออกกว่าระบบทางเดินหายใจตีบตัน พร้อมกับนั้นผดผื่นยังผุดขึ้นเต็มใบหน้าและลำคอ

“ผอ.! ได้ยินผมมั๊ย!” บุญชูช้อนตัวพรารวนภาขึ้นอุ้ม พาเธอไป นอนราบกับพื้นพรมที่ห้องโถงแล้วหันไปถามพีชญา

“หอยแมลงภู่อบไว้นี่คุณลูกพีชทำได้ใส่กึ่งลงไปไหมครับ” ดู จากอาการของพรารวนภาแล้ว เธอน่าจะแพ้อะไรบางอย่าง

“เปล่าล่ะ ไม่ได้ใส่ เอ่อ...หมายถึง ลูกพีชตักกึ่งออกก่อนจะเอา ไปเสิร์ฟนะ แต่จานของดาวมีแต่หอยนะ ไม่มีกึ่ง”

“นั่นแหละเค้าเรียกว่าใส่ คุณรีบเรียกรถพยาบาลเร็วเข้า!” พุด จบก็จัดการประคองใบหน้าพรารวนภาให้หงายขึ้นเล็กน้อย บีบแก้มให้ ริมฝีปากเผยออก ล้วงนิ้วเข้าไปสำรวจภายในริมฝีปากเพื่อให้แน่ใจ ว่าไม่มีอะไรก็คขวางทางเดินหายใจ แล้วจึงประกบปากเข้ากับริมฝีปาก

ของผู้อำนวยความสะดวกเพื่อช่วยให้เธอหายใจได้ดีขึ้น สลับกับ
เรียกชื่อหญิงสาวให้ยังคงมีสติรับรู้ บุญชูทำแบบนี้อยู่หลายครั้ง จน
กระทั่งรถพยาบาลฉุกเฉินมารับตัวพราวณาไปที่โรงพยาบาล...

3

เมื่อพรานนกพาพันชิตอันตรายแล้วเธอก็ถูกนำตัวออกมา
พักที่ห้องผู้ป่วย พิษยากับบุญชูอยู่ดูแลตลอดตั้งแต่ห้องฉุกเฉิน จน
กระทั่งพรานนกพาพันชิตและย้ายมาพักที่ห้องพักรักษาในขณะนี้

“ดิฉันที่คุณบุญชูมาด้วย ไม่อย่างนั้นลูกพี่ชคงไม่รู้จะช่วยดาว
ยังไง”

พรานนกได้ยินที่เพื่อนสนิทพูดก็หันไปทางบุญชู มองเขาด้วย
สายตาขอขอบคุณที่ช่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้ เธอจำได้เพียงเลื่อน
ร่างว่าได้ยินเสียงของบุญชูเรียกชื่อเธออยู่เป็นระยะ จากนั้นก็ไม่รับรู้
แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง จนกระทั่งมารู้จากปากของเพื่อนสนิท

“ฉันผายปอดไม่เป็นด้วยสิ ดิฉันที่คุณบุญชูทำได้ ก็อย่างว่า
แหละเนอะ เป็นครูสอนว่ายน้ำนี่นา”

“เอ่อ...” ครูพลະหนุ่มออกอาการอึกอัก ที่ไหนกั้แก้มมีสีระเรื่อ
ขึ้น พร้อมกับนั้นก็หันไปมองผู้อำนวยการสาวว่ามองมาที่เขาด้วย
สายตาแบบไหน แล้วก็ลอบถอนหายใจเมื่อพรานนกทำเพียงพยักหน้า
อย่างเข้าใจและยอมรับได้ว่า มันเป็นเพียงแค่การปฐมพยาบาล

“ขบใจมากนะบุญชู” พรานนกพูดด้วยเสียงแหบแห้งจาก
อาการป่วย

“ครับ ผอ. ผมโทร. ไปบอกคุณลุงกับคุณป้าแล้วนะครับเรื่องที่ ผอ. เข้าโรงพยาบาล แล้วก็ยืนยันไปแล้วว่า ผอ. ปลอดภัยดี”

“เป็นเพราะว่านายโทร. ไปบอกสินะ คุณพ่อคุณแม่เลยหายห่วง ไม่อย่างนั้นคงแห่กันมาที่โรงพยาบาลแล้วแน่ๆ” พรายนภาเอ่ยอย่าง รู้จักพ่อกับแม่ของตนดี เพราะทุกเรื่องที่เป็นบุญทำมั่งจะได้ตั้งใจพวกท่าน เสมอ

“ครับ ผมบอกคุณลุงกับคุณป้าว่าจะดูแล ผอ. เอง”

“โอ๊ะโอ๊ะ!” เสียงพีชญาที่อยู่ ก็เอ่ยขึ้นทำให้บุญชูและพรายนภา หันไปมองนางแบบสาวเป็นตาเดียว

“อะไรของเธออีกล่ะลูกพีช” พรายนภาถาม เพราะท่าทางยิ้ม กริมของเพื่อนสนิทนั้นชวนให้สงสัยปนหงุดหงิดที่สุด

“นี่แหละคือโอกาส”

“ฉันแพ้ก็งั้นต้องเข้าโรงพยาบาลเกือบตายเนี่ยนะโอกาส”

“ก็โอกาสที่ดาวจะหาข้ออ้างว่ารักกับคุณบุญชูไง ดาวก็แค่บอก กับคุณพ่อคุณแม่ว่าซึ่งน้ำใจที่คุณบุญชูช่วยให้รอดตาย และเพิ่งจะรู้ว่า ว่ารักคุณบุญชู ก็ตอนที่คุณบุญชูผายปอด”

“นี่ยายลูกพีช พ่อกับแม่ฉันไม่ใช่เด็กอมมือนะที่จะเชื่อเรื่อง หลอกเด็กพวกนี้ได้”

“ดาวก็อย่าแค่พูดสิ ต้องแสดงออกให้คุณพ่อคุณแม่เห็นว่าดาว กับคุณบุญชูรักกัน แกล้งแสดงออกว่าเป็นคนรักกันนะ ทำเป็นม้าย”

“เอ่อ...ผอ. ครับ คุณลูกพีชครับ” ชายหนุ่มที่ทนฟังอยู่นาน และ อยู่ในอาการกลืนไม่เข้าคายไม่ออกพูดขัดการสนทนาอย่างอกรสของ สองสาว “คิดแผนการกันขนาดนี้ ถ้าผมริยงครับว่าผมเต็มใจรีเปล่า”

“นี่แหละ ไม่เต็มใจนี่แหละคือคุณสมบัติแรกที่ดาวต้องการ”

ยิ่งฟัง บุญชูก็ยิ่งหนาวๆ ร้อนๆ นี่เขาเลือกอะไรได้ไหม...

“ที่ผมไม่เต็มใจ ก็เพราะว่าผมไม่อยากทำตามแผนของพวกคุณ

ครับ มันไม่เกี่ยวกับคุณสมบัติอะไรทั้งนั้น”

“ไม่ได้นะคะคุณบุญชู คุณคือคนเดียวที่จะทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้น คุณคือคนที่คุณพ่อคุณแม่ของดาวไว้ใจ และที่สำคัญ คุณไม่ได้คิดอะไรกับดาว จริงมั้ย” ถามแล้วก็จับจ้องหน้า รวกับว่าต้องการจะยืนยันคำตอบตอนนี้เดี๋ยวนี

“เอ่อ...ครับ” ถามซึ่งหน้าขนาดนี้ จะให้เขาตอบว่าอะไรได้อีก

“เห็นไหมล่ะ” พี่ชญาเอ่ยอย่างภูมิใจในความคิดของตัวเอง

“แต่ผมไม่อยากทำครับ ผอ. เองก็คงไม่อยากให้ผมเข้าไปใกล้ันท์หรอก จริงไหมครับ” ครูพลละหนุ่มหันไปถามพรวณภาอย่างต้องการหาตัวช่วย

“ฉันเห็นด้วยกับลูกพี่ชนะ”

“ว่าไงนะครับ”

“ที่ผ่านมามีฉันรู้ว่าฉันทำให้คุณพ่อคุณแม่ไม่สบายใจเรื่องที่ผมแก้มกับลูกพี่ชเป็นแฟน แล้วถ้าอยู่ๆ ฉันจะเปลี่ยนใจมารักกับผู้ชาย นายก็คงจะเป็นคนที่ทำให้คุณพ่อคุณแม่สบายใจที่สุด”

“แต่ว่าผม...”

ท่าทางอีกอึกของบุญชูทำให้พรวณภามองมายังเขาด้วยแวตาค้อนอนอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

“เถอะนะบุญชู นายรู้ใหม่ว่านอกจากนายกับคุณพ่อแล้ว ฉันไม่อยากจะเข้าใกล้ผู้ชายคนอื่นอีกเลย เพราะฉันมั่นใจว่านายไม่คิดอะไรเกินเลยกับฉัน เพราะฉะนั้น ช่วยฉันได้มั้ย”

ถ้อยคำขอร้องกึ่งบังคับทำให้บุญชูยั้งคิดหนัก เขาจะไม่ลังเลใจเลย ถ้าหากเขาไม่ได้คิดเกินเลยกับพรวณภาอย่างที่เธอพูด จะยอมช่วยเธอแต่โดยดี ถ้าหากเขาไม่ใจเต็มแรงทุกครั้งที่ได้ใกล้ชิดเธอ เรื่องที่กำลังเกิดขึ้นกับเขาคอนนี้เป็นเหมือนการกลั่นแกล้งจากสวรรค์ เพราะที่ผ่านมามีเขาแอบรักพรวณภาข้างเดียวของเขาคอนอยู่ดี ๆ มาวันนี้

กลับต้องมาถูกบังคับให้รักกับเธอแบบเปิดเผย แถมเป็นความเปิดเผย
ที่ห้ามรักจริงๆ เสียด้วย

“แล้วถ้าผมไม่ทำล่ะครับ”

“ฉันก็จะขอลูกพี่ขี้แต่่งงาน นายคิดดูก็แล้วกันว่าคุณพ่อคุณแม่
จะกลุ้มใจแค่ไหน”

“แต่คุณลูกพี่ขี้เป็นดารานะครับ ทำแบบนี้มันอาจจะมีผลกระทบ
กับงานในวงการได้”

“ก็เพราะว่าลูกพี่ขี้เป็นดารานี้แหละ ฉันก็จะได้อ้างว่าต้องแต่ง
แบบลับๆ ที่นี้ยายลูกพี่ขี้กับฉันก็ใช้ชีวิตกันตามปกติ”

“ตามปกติที่ไหนล่ะครับ ทำแบบนี้คุณลุงคุณป้ากลุ้มใจตาย
เลย” เมื่อพรavnภายใช้ความสบายใจของคุณพ่อคุณแม่ของเธอมาเป็น
ข้อต่อรอง บุญชูจึงไม่อาจจะนิ่งดูตายอยู่ได้

“แปลว่านายจะร่วมมือกับฉันใช่ไหม”

“ครับ”

“ดีมาก” พรavnภายยิ้มอย่างสบายใจ ผิดกับอีกฝ่ายที่ตอนนี้ทำ
หน้าเป็นทุกข์อย่างหนัก

“ว่า...แบบนี้ฉันก็อกหักนะสิ” พี่ชญาที่เสียบอยู่นานเอ่ยขึ้น

“อกหักอะไรลูกพี่ขี้ นี่อย่าบอกนะว่าหลงรักฉันจริงๆ ขึ้นมานะ”

“เปล่า ฉันอกหักจากคุณบุญชูต่างหากล่ะ บอกตามตรงนะที่
ลูกพี่ขี้ต้องปล่อยมือเพราะเห็นแก่ดาว ถ้าไม่อย่างนั้นละก็...” พูดแล้ว
ก็มองชายหนุ่มตาเป็นมัน พร้อมกับรำพึงรำพัน

“หล่อล้าขนาดนี้ แต่ต้องยอมปล่อยมือให้ชะนีอนุรักษ์คานทอง
เนียนะ ไม่น่าเลย เสียของเป็นบ้า”

พรavnภานอนดูอาการแค่คืนเดียวก็ออกจากโรงพยาบาล
ได้ บุญชูพาเธอกลับกรุงเทพฯ ทันทีแล้วพาไปโรงพยาบาลที่หญิงสาว

เข้ารับการรักษาโรคภูมิแพ้เป็นประจำ เพื่อให้แพทย์ประจำตัวตรวจ
อาการอย่างละเอียดอีกครั้งก่อนจะพาเธอลับบ้าน

พอพรานภากลับถึงบ้าน แม่ของเธอก็น้ำตาคลอเมื่อเห็นเม็ด
ผดที่แม่จะเบาบางลงมากแล้ว แต่ยังคงเห็นชัดเจนบนใบหน้าที่ย่อนใส่ ผู้
เป็นแม่ประคองลูกสาวที่ปกติแข็งแรงเกินหญิงมานั่งบนโซฟาภายใน
ห้องโถงของบ้าน ลูบหัวลูบหน้าด้วยความห่วงใยราวกับว่าพรานภา
บอบบางเสียเหลือเกิน

“ดีนะที่ไม่เป็นอะไรมาก คุณพระคุณเจ้าคุ้มครองลูกของแม่ไว้
แท้ๆ”

“ไม่ใช่คุณพระคุณเจ้าคุ้มครองหรอกฮะ แต่เป็นบุญชูต่างหากที่
ช่วยดาวไว้” ผู้อำนวยการสาวพูดพลางยื่นมือไปกุมมือของบุญชูซึ่ง
ขณะนี้นั่งอยู่เคียงข้างเธอเอาไว้

“หมายความว่ายังไงเธอลูก” คราวนี้แม่แต่ذنุพงษ์ซึ่งกำลัง
นั่งส่องพระเครื่องอยู่บนเก้าอี้ก้มตัวถึงกับวางกล้องส่องพระลงแล้วหัน
มาทางลูกสาว

“บุญชูช่วยผายปอดให้ดาว เขาอยู่กับดาวตลอดตอนที่ดาวมี
อาการแพ้กำเริบ ถ้าไม่มีบุญชู ดาวคงจะตายไปแล้วฮะ จริงไหม
บุญชู”

น้ำเสียงที่นุ่มนวลเป็นพิเศษทำให้บุญชูขมลูกขี้ไม่รู้ว่พรานภา
จะรู้สึกหรือไม่ว่ตอนนี้ปลายนิ้วของเขาที่ถูกเธอกุมเอาไว้เย็นเฉียบไป
หมด

“หนูดาว หนูกำลังจะบอกอะไรพ่อกับแม่รีเปล่าลูก พุดมาตาม
ตรงเถอะ พ่อกับแม่รับฟังลูกเสมอ” พรานภาไม่อยากจะสรุปเองจาก
ภาพที่เห็น เพราะลูกสาวของเธอเปลี่ยนไปมากหลังจากไปเที่ยวทะเล
เพียงไม่กี่วันเท่านั้น

“ดาวเพิ่งจะค้นพบหัวใจตัวเองฮะคุณพ่อคุณแม่ ว่าดาวกับบุญชู

เรา...รักกัน”

“ว่าไงนะ!” ดนูพงษ์กับพรนภาพูดออกมาแทบจะพร้อมกัน

“ดาวซึ่งนำบุญชูที่ช่วยชีวิตดาวฮะ แล้วก็เพิ่งจะค้นพบตัวเองว่าจริงๆ แล้วก็รักบุญชูแบบไม่รู้ตัวมาตั้งนาน บุญชูก็เหมือนกัน จริงไหม”

พูดจบก็ถองคนที่เอาแต่นั่งหน้าซีด ไม่ยอมพูดยอมจายอย่างมีส่วนร่วมบ้าง ซึ่งชายหนุ่มก็ทำแค่พยักหน้าเออออกไป

“แล้วหนูลูกพีชละ ทำไมอยู่ๆ ถึงเลิกกันง่ายขนาดนี้ แล้วนี่ทำไมไม่กลับมาด้วยกัน” ดนูพงษ์ตั้งข้อสงสัย

“จริงๆ แล้ว คนที่ทำให้ดาวเข้าโรงพยาบาลก็คือลูกพีชฮะ ลูกพีชใส่กั๋งลงไปใน้ำโดยที่ไม่รู้ว่าทำแบบนั้นแล้วดาวจะแพ้ แล้วพอมารู้ว่าบุญชูช่วยชีวิตดาวและคอยดูแลดาวเป็นอย่างดี ลูกพีชก็เลยเลือกที่จะหลีกทางให้ฮะฮะ” พรานภาพูดออกมาอย่างไม่ติดขัด เพราะรู้ดีว่าจะถูกพ่อและแม่ถามซักไซ้แน่ๆ เธอจึงเตรียมอุตของไหวของเรื่องโกหกครั้งนี้มาเป็นอย่างดี

“อืม...ดีแล้ว” ดนูพงษ์พิมพ์

“ดีแล้วอะไรหรือคะคุณ” พรนภาหันไปถามสามี

“ก็ดีแล้วที่เป็นบุญชูไง เพราะมันทำให้ผมมั่นใจว่าเขาจะดูแลยายดาวได้ดี”

พรานภาได้ยินอย่างนั้นก็แอบถอนหายใจอย่างโล่งอก เธอปล่อยมือที่กุม...ไม่สิ จิมมือของบุญชูเอาไว้ไม่ให้เขาสะบัดหนีต่างหาก เมื่อแผนการของเธอดูเหมือนจะสำเร็จแล้ว

“ขอบคุณนะฮะพ่อ ขอขอบคุณที่เข้าใจเรา”

“ไม่ใช่แค่เข้าใจนะ พ่อจะจัดงานแต่งงานของดาวกับบุญชูให้เร็วที่สุดอีกด้วย”

“ว่าไงนะฮะคุณพ่อ!”

คราวนี้พราวนมาถึงกับร้องเสียงหลง ในขณะที่บุญชูนั้นยิ่งพูดไม่ออกเข้าไปใหญ่

“ไหนๆ ลูกก็ค้นพบหัวใจตัวเองแล้ว อีกร่างลูกก็รู้จักกับบุญชูมาตั้งนานจนรู้นิสัยใจคอกันดี ก็ไม่ต้องเสียเวลาอีกต่อไป แต่งานกันเลย แล้วมีหลานให้พอกับแม่จ๋มไหม?”

“เอ๋อ...”

บุญชูที่นั่งเงียบอยู่นานเริ่มเปล่งเสียงเมื่อเห็นว่าเรื่องชักจะไปกันใหญ่ แต่สุดท้ายก็โดนตะครุบมือไว้ พร้อมกับคำสั่งทางสีหน้าว่าให้หลบปาก

“เรื่องแต่งงาน ดาวกับบุญชูไม่ติดขัดอะไรหรอกนะ ส่วนเรื่องมีลูก ดาวคงต้องขอเวลาอีกสักพักนะ ดาวยังไม่พร้อม”

“เอาอย่างนั้นก็ได้ แต่อย่าให้รอนานนักละ แกก็อายุมากแล้ว มีลูกตอนแก่ เด็กอาจจะไม่แข็งแรงก็ได้นะ” ดนูพงษ์เอ่ยอย่างยอมอ่อนน้อมให้ลูกสาว อย่างน้อยพราวนภาก็ยอมมีสามีแล้ว ส่วนเรื่องมีหลานให้จ๋มก็คงจะตามมาติดๆ

“สบายมากซะพ่อ ดาวแข็งแรงจะตาย” พูดแล้วก็ยกมือขึ้นมาเกาหน้าแกกรกๆ จากอาการคันผื่นแพ้ที่ยังคงยุบยิบไม่หาย ทำให้ผู้เป็นพ่อได้แต่ส่ายหน้าให้ลูกสาว

“บุญชู”

“ครับ!”

ดนูพงษ์เรียกชายหนุ่มด้วยน้ำเสียงปกติ ทว่าบุญชูกลับสะดุ้งเฮือกจากอาการประหม่า

“ลุงขอคุยอะไรด้วยหน่อยสิ” ผู้อาวุโสกว่าเอ่ยพร้อมกับเดินนำชายหนุ่มไปที่สวนหย่อมหน้าบ้าน ที่นั่นมีซุ้มเรือนไทยไว้สำหรับสมาชิกภายในบ้านให้มานั่งเล่นผ่อนคลายอารมณ์ บุญชูเองก็เคยมานั่งเล่นที่นี่เพื่อผ่อนคลายเช่นกัน แต่วันนี้เขากลับรับรู้ถึงความกดดันอัดแน่น

เต็มบรรยายภาคโดยรอบไปหมด

“เรื่องทั้งหมดนี้ คือเรื่องจริงใช่ไหม” ดนูพงษ์ถามเข้าประเด็นทันที

“ครับ...คุณลุง” บุญชูตอบไม่เต็มน้ำเสียงนัก อีกทั้งยังหลบสายตาผู้ถามตลอดเวลา

“บอกมาเถอะบุญชู ลุงรู้จักลูกสาวของคุณดี”

ถ้อยคำนั้นแม้ไม่ได้เอ่ยด้วยน้ำเสียงคาดคั้น แต่ก็ทำให้ครุพละหนุ่มอยากจะกลืนใจตายเพื่อหนีปัญหา

“โอ้ คุณลุงครับ” บุญชูยังไม่ยอมรับ แล้วยังไม่ปฏิเสธ เวลานี้แม้แต่หายใจเข้าออกยังอึดอัด แล้วจะ让他หาสารภาพ หรือพูดโกหกต่อเขาทำไม่ได้จริงๆ

“ที่ผ่านมามูลงคงดูแลบุญชูไม่ดีสินะ บุญชูถึงได้เลือกอยู่ข้างยายดาว โดยที่รวมหัวกันหลอกลุง”

“ปะ...เปล่านะครับคุณลุง โอ้...” ในที่สุดบุญชูก็ต้องยอมแพ้ เพราะไม่อาจจะรู้สึกผิดต่อผู้มีพระคุณได้

“งั้นก็บอกมาเถอะ ว่าเรื่องทั้งหมดมันเป็นยังไง”

ดนูพงษ์ถามพร้อมกับเอนหลังฟังพนักเก้าอี้ที่อยู่ภายในซุ้มเรือนไทยนั้น ท่าทางกอดอกด้วยสีหน้าเคร่งขรึมผิดปกติทำให้บุญชูรู้ดีว่าดนูพงษ์พยายามเก็บอารมณ์โกรธไว้อย่างเต็มที่แล้ว

“คือว่า ผอ. ไม่ใช่ทอมบอยครับ แล้วก็ไม่ได้รักกับคุณลูกพี่ด้วย พวกเธอแค่แก๊งค์คบกันเพราะไม่อยากถูกจับคู่ตัว”

ขณะบุญชูเล่า ดนูพงษ์ก็พยักหน้ารับฟังด้วยท่าทางรับรู้เป็นระยะ เขายังไม่พูดอะไรออกมา เพราะรู้ว่าเรื่องที่พรวรรณาโกหกไม่ได้มีแค่เรื่องพี่ชญาแน่ๆ จึงรอฟังครุพละหนุ่มเล่าให้จบเสียก่อน

“ส่วนเรื่องผมกับ ผอ. คือว่า...เราไม่ได้รักกันหรอกครับ เรื่องมันมีอยู่ว่า ผอ. ไม่อยากแต่งงาน แล้วก็ไม่อยากถูกบังคับให้ไปคู่ตัวอีก

แล้ว ผอ. อยากจะเป็นโสดอยู่อย่างนี้ตลอดชีวิต ก็เลยถูกรื่องว่าคบกับผม เพื่อให้คุณลุงกับคุณป้าสบายใจ” ครูพลจะหนุ่มถอนหายใจออกมา เอือกใหญ่หลังจากสารภาพออกมาจนหมดเปลือก

“แอบจริงๆ ยายดาว” ดนุพงษ์พิมพ์พร้อมกับชบครามแน่น

“จริงๆ แล้วเรื่องนี้ก็น่าเห็นใจ ผอ. นะครับ คือ ผอ. คงไม่อยากถูกบังคับ ก็เลยคิดทำอะไรแผลงๆ ไปอย่างนั้นเอง”

“แต่ก็ไม่ต้องถึงขนาดมากุเรื่องหลอกกันแบบนี้เนาะ นี่พ่อแม่นะ ไม่ใช่เพื่อนเล่น” ดนุพงษ์พูดจบก็หันมามองบุญชูด้วยประกายตาบางอย่าง ซึ่งมันช่างเหมือนกับประกายตาของพราวนภาคตอนที่คิดแผนการรักก้ามะลอสเสียจริงๆ เหมือนกันจนน่าใจหาย

“แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วนะ” พูดแล้วก็ยิ้มกริ่ม “ในเมื่อยายดาวไม่อยากจะทำงานกับใครทั้งนั้น แต่กลับยอมแต่งงานกับเธอนั้นก็แสดงว่ายายดาวไวใจบุญชูมากเลยทีเดียว”

“มะ...หมายความว่าไงเหอครับคุณลุง” บุญชูถามด้วยเสียงตะกุกตะกัก รับรู้ได้ถึงความคาดหวังจากสายตาของอีกฝ่าย

“ก็หมายความว่า เธอเป็นคนเดียวที่จะช่วยให้ลุงมีหลานได้เร็วขึ้นนะสิบุญชู”

“อะไรนะครับคุณลุง!” บุญชูถึงกับหน้าถอดสี “ทำแบบนั้นเหมือนส่งผมไปตายเลยนะครับ”

ครูพลจะหนุ่มเอ่ยอย่างรู้จักนิสัยพราวนภาคดี รู้จักดีพอๆ กับรสหมัดและหน้าแข็งของเธอนั้นแหละ

“เดี๋ยวลุงทำประกันให้”

“มันไม่ได้จบแค่นั้นนะสิครับคุณลุง คือ...ผอ. ไม่ได้รักผม” ชายหนุ่มพยายามหาเหตุผลมาโน้มน้าวให้ดนุพงษ์เปลี่ยนใจ

“กับผู้ชายคนไหน ยายดาวก็ไม่รักทั้งนั้นแหละ ทั้งไม่รัก ทั้งไม่อยากเข้าใกล้ ยกเว้นเธอ บุญชู”

“แต่ที่ ผอ. ยอมให้ผมเข้าไปใกล้ก็เพราะว่า ผอ. มั่นใจว่าผมไม่ได้ คิดอะไรเกินเลยกับเธอ”

“ก็นี่ไง ใช้ความไว้ใจทำให้ยายดาวตายใจ จากนั้นก็รวบหัวรวบ หางซะ”

“โอ้ คุณลุงครับ นั่นลูกสาวคุณลุงนะ” บุญชูไม่อยากจะเชื่อว่า เขาต้องเป็นฝ่ายพูดคำนี้กับผู้เป็นพ่อของพราวณา

“ที่ปฏิเสธหัวชนฝาขนาดนี้ ก็เพราะว่าเธอรังเกียจยายดาวที่เป็น ผู้หญิงกระโดดกระเดกใช้รีเปล่า”

“เปล่านะครับคุณลุง” บุญชูรีบปฏิเสธ

“จ้ะก็ยังไม่ต้องคิดอะไรมาก ถ้าเธอทำให้ยายดาวท้องได้ก็ไม่ ต้องกลัวว่าจะถูกผูกมัดอะไร เธอไม่ต้องรับผิดชอบอะไรทั้งนั้น เพราะ ลุงกับป้าดูแลหลานแล้วก็ดูแลยายดาวไปตลอดชีวิตได้ การแต่งงาน แล้วต้องอยู่กับคนที่ไม่ได้รักไปตลอดชีวิตมันทรมาณ ลุงเข้าใจ”

ใครว่าไม่รัก ที่เขาไม่กล้ารับปากทำตามที่ตนุพงษ์ขอ ก็เพราะ ว่ารักพราวณาต่างหาก รักมากจนไม่อยากทำให้พราวณาเสียใจ และถ้าเขาจะมีลูกกับเธอ ชายหนุ่มก็หวังว่าเด็กที่เกิดมาจะต้องเกิดจาก ความรัก ไม่ใช่เพียงเพราะต้องทำหน้าที่ลูกที่จะต้องมีหลานให้คุณ พ่อคุณแม่อุ่นแบบนี้

“ผมว่าเราอย่าใช้วิธีนี้เลยนะครับ มีวิธีอีกมากมายที่คุณลุงจะมี หลานได้ สมัยนี้วิวัฒนาการการมีบุตรก้าวหน้าไปมากนะครับ ผมว่า ใช้วิธีแบบนั้นจะดีกว่า”

“เฮ้อ...ถ้ายายดาวจะยอมให้ความร่วมมือมีนะนะ แต่วาระหว่าง นี้ ถ้าเธอจะใช้ความใกล้ชิดทำให้ยายดาวหลงรักเธอ ไม่น่าลุงอาจจะ ได้หลานโดยวิธีธรรมชาติก็ได้นะ”

“มันไม่มีทางเป็นไปได้หรอกครับคุณลุง” บุญชูรีบออกตัวว่าไม่มี ความสามารถที่จะทำให้พราวณาตกหลุมรักเขาได้แน่ๆ มีแต่เขาเอง

นั่นแหละที่หลงรักเธออยู่ฝ่ายเดียวตลอดมา

“ยังไงก็ต้องลองดูสักตั้ง เขาเป็นว่า หลังจากแต่งงานแล้วบุญชูย้ายเข้ามาอยู่บ้านลุงทันทีเลยนะ คนเราลองได้ใกล้ชิดกัน มันต้องมีอ่อนไหวบ้างแหละ เพียงแต่บุญชูก็ต้องทำใจหน่อยแล้วกันที่จะต้องแกล้งรักยายดาวทั้งที่ไม่เต็มใจ”

ใครว่าไม่เต็มใจ ที่ผ่านมาสิ่งที่ยากลำบากที่สุดสำหรับบุญชูคือ แสร้งเก็บอาการไม่ให้พรานภารู้ต่างหากว่าเขารักเธอ

การสนทนาระหว่างบุญชูกับคนพวงษ์หยุดลงเมื่อทั้งคู่เห็นใครบางคนเดินตามมาสมทบ พรานภตามมาประกบบุญชูเพราะรู้สึกว่าเขากับคุณพ่อของเธอออกมาคุยกันนานเกินไปแล้ว

“พ่อคุยกับบุญชูเขาเรื่องแต่งงานแล้วนะ พ่อจะหาฤกษ์ที่เร็วที่สุดให้เอง แต่งกันแล้ว บุญชูก็จะย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของเรา พงุ่นนี้พ่อจะให้ช่างมาออกแบบแล้วก็ตกแต่งห้องนอนของลูกเป็นห้องหอ”

“อะไรนะสะคุณพ่อ” ขณะนี้พรานภพราเลือนไปหมด มันฟังแทบไม่เป็นศัพท์พอๆ กับสมองของเธอที่ไม่ได้คิดเผื่อเอาไว้ว่าหลังแต่งงาน เธอกับบุญชูจะใช้ชีวิตกันอย่างไร

“ทำไมบุญชูต้องย้ายมาอยู่ในบ้านเราด้วยสะ แล้วจะตกแต่งห้องของดาวทำไมให้เปลืองเงิน”

“อ้าว แกนี่ยังไง แต่งงานกันก็ต้องอยู่ด้วยกันนอนห้องเดียวกันสิ เอ๊ะ หรือว่าดาวมีอะไรปิดบังพ่ออยู่”

“ปะ...เปล่าๆ ไม่มี” พรานภเอาเอ่ยตะกุกตะกัก ชั่วโม่งนี้เธอจำเป็นต้องเอออออกไปก่อน จะมาทำท่าทางมีพิรุณไม่ได้เด็ดขาด

“ถ้าเปล่าก็ต้องทำตามที่พ่อบอก แล้วก็เตรียมตัวเป็นเจ้าสาวด้วย”

“ไม่เห็นต้องเตรียมตัวเลยนี่สะ ไม่ว่าดาวจะเป็นยังไง บุญชูก็รักดาวอยู่แล้ว จริงไหม” พูดแล้วก็หันไปพยักพยิดกับชายหนุ่มผู้ซึ่งกำลัง

จะเป็นสามีกำมะลอของเธอ สามีที่เธอมั่นใจว่าไม่ได้รักเธอเลยสักนิด
ทว่า...เธอคิดผิด

“ครับ” บุญชูตอบพร้อมกับมีสีระเรื่อขึ้นที่โหนกแก้ม ร้อยวันพันปี
เขาไม่เคยได้ยินพรานภาพพูดกับเขาแบบนี้มาก่อน

‘ไม่ว่าเธอจะเป็นยังไง เขาก็รักเธอ’ อย่างนั้นหรือ...

ลองให้เขาเป็นคนพูดสิ มีหวังโดนชกปากแตกแน่ๆ